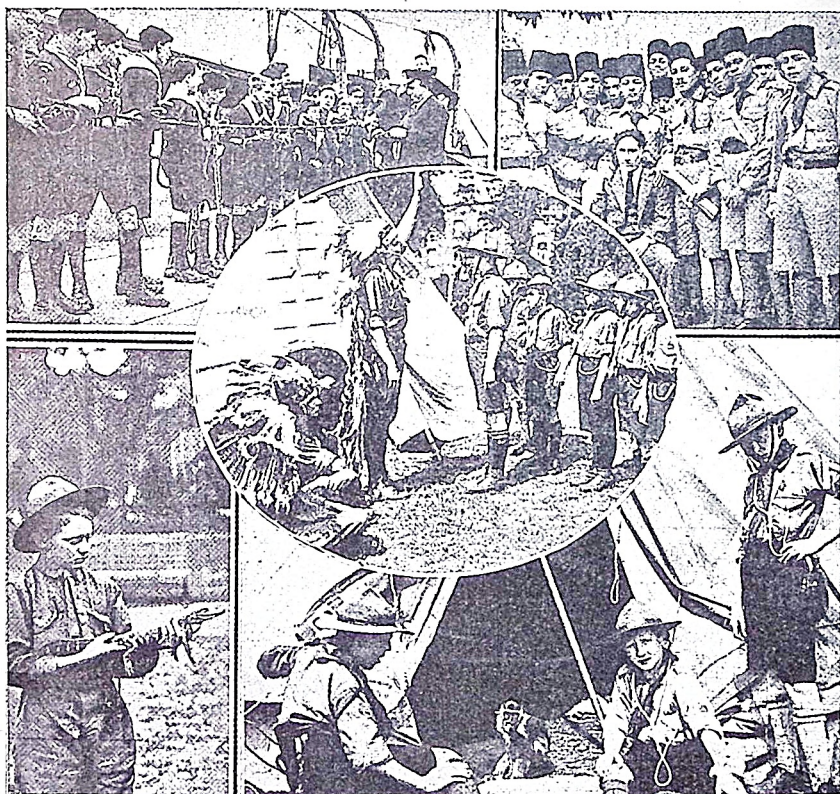

SPEJDERNES MAGASIN

VOR UNGDOM

Søspejderne øver Knob

Tyrkiske Spejdere

Amerikanske Spejdere
modtager Kammerater

Amerikansk Spejder
med „Tropsdyret“

Sydafrikanske Spejdere
med deres Tropsdyr

4. Aarg. Nr. 12 □ Septbr.-Oktbr. 1920 □ 5. Aarg. Nr. 1

Chr. Andersen, Møbelpolstre og Dekorator

Hellerupvej (gennem Porten i) Nr. 8. Tlf.: Hellerup 334.
Tæppe- og Gardinarbejde udføres. : : Atelier for Møbler og Madratser etc.
On parle français. Prima Materialer.

== Altid det nyeste for Sæsonen! ==

Hovedforretningens Priser.

Strandvej 163. ILLUM. Telf. Hell. 324. 692.

AXEL VELDEN

Prima
Chesterfield-Lædermøbler
og engelske do. med Gobelinstof.
Speciater: Overpolstrede Møbler.
Hovedforretning
Strandvej 187. — Telf. Hellerup 75

Stort Lager og Udstilling
af Egetræs- og polerede Møbler
Strandparksvej 11. Telf. Hellerup 2064 x

NB! Ompolstring af Møbler, sam. Markise.
og Dekorationsarbejde. antetaler

Elis Møllerup

Strandvej 159 - Telf. Hellerup 739

Cigarer, Tobak, Cigaretter

P. Wulff — Horwitz & Kattentid
A. M. Hirschprung & Sønner m. m.

Hellerup-Spejdernes Barber & Frisør
bor Strandvej 189 — Tlf. Hellerup 879y
Barbersalonen „Elegant“
er Hellerups første Barbersalon.
Specialitet:
Ansigtssmøge
Hovedmassage
Rationel Behandling mod Haaraffald

Annoncer

til

Vor Ungdom

Afdeling for København og Øerne
samt Norge

sendes under Adresse:

VOR UNGDOMS**Annonce-Afdeling**

Charlottenlundvej 5, Hellerup

Kontortid: Kl. 11¹⁵—21¹⁵
Tlf. Hellerup 733y.

*Clicheérne til
Spejdernes Magasin
udføres i*

*„Dietrich & Jøbers
Cliche Anstalt
København.“*

Dybbøvs 11.

Telf. 12865.

Poul Holm, Silkegade 11.

Leverandør til alle Sportsforeninger.

Boldspildragter - Lob- og Svømmedragter - Gymnastikdragter
Bryderdragter.

Spejder-Benklæder, Vindjakker, Strømper, Bælter,
Sandaler billigst hos

Poul Holm, Telefon 3082.

Leverandør til

Københavns Div.

TELTE vandtæt imprægneret
Teltdug

amerikansk Armydug
J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, TELEFON 6631

SPEJDERNES-MAGASIN VOR-UNGDOM

4. Aarg. Nr. 12

SEPTEMBER-OKTOBER 1920

5. Aarg. Nr. 1

En af vore Englandsfarere har fra en engelsk Tropsfører modtaget dette Brev, der er, som kunde det være skrevet til jer alle. Han er en Mand paa 70 Aar og vel værd at høre paa.

Windy Knoll, Stretford, Sept. 5. 20.

Min kære Ven!

Jeg vilde gerne takke Dig personligt for det, som Du skrev paa Bagsiden af det udmærkede Fotografi, Du sendte mig.

Du er ung og foran Dig ligger Livet med dets Haab og Muligheder. Se at faa det bedste ud af det, medens Du endnu har Din Sundhed og Styrke, men vær sikker paa, at det, Du begynder paa, er det rigtige.

Mine Aar er mange, og mit Haar er allerede hvidt, derfor vil jeg, min unge Spejder-Broder, sige Dig, hvor stor en Glæde det var for mig at træffe Eder. I var saa friske og frejdige at se paa, saa stærke og kønne, at jeg ikke kunde lade være med at tænke paa, hvor stolte Eders Mødre maa være over at have saadanne Sønner (Det er ædle Mennesker, de Mødre, som elsker os saa højt).

Lad mig derfor paalægge Eder at efterleve Spejderloven og at bevare Eders unge Lægemer sunde og kyske, husk paa, det er en Gave fra Gud og en værdifuld Arv efter gode Forældre. Og idet I ære dem, vil I, naar den Tid kommer, selv kunne give den samme Velsignelse til Eders Børn.

Den retlinede Dreng eller Mand faar mest ud af Livet. Ved den Maade, han lever paa, ærer han sin Fader, og han kan med Rette føle, at han har sin Moders Kærlighed og Tillid. Da kan han bære sit Hoved højt, thi ingen levende Sjæl kan da skade ham.

Prøv dette Liv, min unge Ven, læg alle Dine Kræfter ind i Dit Arbejde, hvad det end er, og da vil Du blive velsignet med alle Guds rige Gaver.

Med de bedste Hilsener er jeg

Din hengivne Spejder-Broder

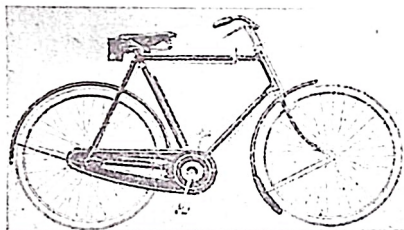
John Hancock.

Englands fineste
Cykle

Humber

fabrikeret af
Humber Ltd Bee-
ston og Coventry

Verdens ældste og største Cyklefabrik.

Humber Cyklen benyttes bl. a. af:

Hs. Maj. Kongen af England.
— Dronningen af England.
— Kongen af Norge.
— Dronningen af Norge.
— Kongen af Italien.

Hs. Maj. Kongen af Grækenland.
— Kongen af Spanien.
— Shahan af Persien.
— Sultanen af Marocco.
— Emiren af Afghanistan.

Generalrepræsentanter for Skandinavien:

N. RAABERG & Co.

Farvergade 8—10. — KØBENHAVN — Telefon 9832

Den originale
amerikanske
Spejderstøvle

Nr. 35-36-37

30,00

Nr. 38-39-40

33,00

Engelske Strømper
med grøn Bort
6½-7-7½ Kr.

Engelske Strømper m. 2 hvide Striber i Opslaget
7-7½ Kr.

Engeske Regnfrakker,

14-16 Aar Kr. 28,00 - voksne Storr. Kr. 38,00-40,00

Vindjakker Nr. III-II

Kr. 28,00 I 0 30,00 32,00

Forlang Prisliste.

Spejderkorpsets Munderingsdepot

Studiestræde 30 — København K.

Telefon 3186

AMATØRERNE

køber Apparater, Plader, Papirer og alt andet FOTO-
GRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos

HEINRICH & POULSEN

HØJBROPLADS 6 — KØBENHAVN — TELEFON 1428, 8728

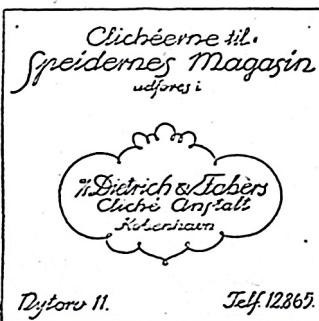
Storm-Naalen.

Spejdernes
Hatte-
Holder.

Faas i

Spejderdepotet,
Studiestræde 30,
København,
Telefon C. 3186.

Der skal være noget ved det!

I Juli Maaned drog et Kontingent danske Spejdere — ikke mindre end 120 Mand — til London for at repræsentere Danmark ved det store Verdensspejderstævne. De var udtagne af Troppe fra alle Kanter af Landet. Og der var inden de drog afsted gjort alt for at lade dem forstaa, at de var et Hold — og at de skulde samarbejde som et saadant. Og takket være den Træning de i Forvejen havde faaet i deres Troppe og Tage Carstensens og de øvrige Føreres energiske Ledelse — blev der et Hold ud af det.

Det var paa Forhaand givet, at vi vilde deltage i alle de Konkurrencer der overhovedet var aabne for os — ganske ligemeget hvordan det saa saa ud med Chancerne — og i Henhold hertil blev Opgaverne fordelt saa hver Mand nøjagtigt vidste, hvad der fordrødes af ham, og hvad han havde at gøre. 55 Mand skulde deltage i Konkurrencerne og for Resten gjalt det, at stifte alle de Spejderbekerndtskaber de kunde og faa det mest mulige ud af det, de saa og hørte, saa de bagefter kunde vende tilbage og bibringe Jer andre — alle I der ikke var med — et Indtryk af det altsammen.

Telegrafer og Blade har allerede meldt om de sportslige Resultater vi opnaaede, og det at vi opnaaede gode Resultater ikke i en enkelt, men saa godt som alle de Konkurrencer, hvori vi deltog; det at hver enkelt Spejder ved sin Optræden bestræbte sig for at være

saadan, at der kun kunde siges godt om det Hold, han tilhørte; det at alle som en (eller omtrent alle) følte sig forpligtiget til at underordne sig en Disciplin til det fælles Bedste — det bevirkede i Forening, at der en skønne Dag var Folk, der sagde: „Disse danske Spejdere — de er jo egentlig størstedele.“ Det begyndte med at et Par sagde det, og det endte med at alle var enige om det — — og til Slut (det var en Maaned efter eller saa) var der en Mand, der paa et stort Hotel nede i Schweiz kom hen og trykkede en anden i Haanden og sagde: „De er jo Dansk — ikke sandt? Ja, jeg vilde blot sige dem, at jeg fornylig i London saa nogle Drengene af Deres Nation og — — — det maa være en stolt Følelse at være Dansk.“

Dette var en Voksen — men I der ved, hvordan Drengene er, vil vide at det eneste de andre Spejdere lagde Mærke til var, at det var Jer der slæbte af med Pokalen, den eneste Sølvgenstand, der ved denne Lejlighed var at bjerger. Og derfor vil I ogsaa kunne sige Jer selv, at naar der i dette Øjeblik er smaa Drengene, der gaar om hjemme i Cape Town, og Athen, Gibraltar, Marseille eller Washington og fortæller deres undrende Samtid om den vidunderlige Londonfærd — saa vil Berettelsen uvægerligt ende saaledes — — — men, det var nu alligevel de danske Spejdere, der tog Pokalen.

Og saaledes har et Hold danske

Drengene altsaa ført Beviset for, at selv Drengene kan faa gamle Danmarks Navn til at give Genlyd fra den ene Ende af Kloden til den anden — og selv om Historien om et Par Aar ikke vil være til at kende igen (og følgelig trænger til at opfriskes) og en skæbnet Malaj trods det foreliggende skulde berette, at I kom ridende paa Isbjørne, saa vil han, selvom han maaske slet ikke kan huske, hvad det var I gjorde, have en instinktiv Fornemmelse af, at I gjorde noget godt — — — der vil hos ham være vakt en vaagnende, en begyndende Tillid til alt, hvad der er dansk og dette kan meget godt føre til, at han en Dag i Stedet for sin almindelige Cerut gaar hen og køber den Kvalmepind, som Petersens Cigarfabrik i Horsens har strøet ud over Verdensmarkedet. Og under Forudsætning af, at den ikke er værre, end den han er vant til (og Tilliden altsaa ikke rokkes), vil han maaske ryge den Resten af sin Levetid, et Forhold, der maaske gør Petersen til en rig Mand, hvilken Omstændighed igen bevirker, at Petersen sætter sine Penge i fysiske Exeperimenter og takket være det vil saa en Dreng, som i Dag er Ulveunge om 20 Aar gøre den Opfindelse som igen skal bringe Danmarks Navn paa alles Læber.

Tillid — Drengene — det er det, det hele kommer an paa. Det er Jer, der skal vænne Verden af med at være den Roverkule, den er — og først naar I er naaet saa vidt, at Folk rundt omkring begynder at betragte hinanden som gode Venner, der ved, de kan stole paa hinanden — først da vil der begynde at være en lille Smule ved at være i den.

Derfor er der saa uhyre god Mening i, at en hel Del af Jer ved denne Lejlighed er draget til London for at knytte Venskabsbaand med Spejdere fra andre Kanter af Kloden — og derfor er der en god Portion Mening i, at Spejderlovens første Paragraf siger, „at en Spejders Ord staar til troende,“

og derfor er det frem for alt væsentlig, at I sørger for, at den Tillid, man nu har faaet til Jer bliver staaende urokket.

Jamboreeholdet har med det, der blev præsteret i London forpligtet os allesammen til for Fremtiden at præstere noget godt — hvor vi saa færdes — herhjemme og ved den næste Jamboree — og sørger vi ikke for dette, svækker vi Tilliden, ikke alene til danske Spejdere, men til alt hvad der er dansk.

Der er ikke noget ved det.

Det er ganske pudsigt, mens I fører Sejren hjem og faar Folk til at synes, at det er stolt at være dansk, gaar jeg hen og skriver en Bog, hvori jeg fortæller Folk „at der er ikke noget ved det.“

Aa — jeg er bleven skældt forfærdelig ud i den Anledning. De, der har været mest velvillige, har sagt, at jeg ikke mente, hvad jeg sagde, og de der har taget stærkest paa Vej har paastaet, at det var for galt, at Spejderchefen sagde noget saadant. Og jeg er sikker paa, at hvis jeg nu gik hen og spurgte nogen af Jer, der lige er vendt hjem fra London, saa vil I sige, at I slet ikke forstod det, og at I ikke syntes der var ret meget ved de andre.

Selvfølgelig mener jeg, hvad jeg har sagt. Hvis der var noget ved at være Dansk, var der rimeligvis slet ingen Spejdere eller Spejderchef, og hvad specielt Jer angaar I, de hjemvendte Londonfarere, saa er I — som alle Danske — flasket op til en saa sønderknusende og nedbrydende Kritik af alt mellem Himmel og Jord, at det vilde være et komplet Under, om I ikke var vendt hjem og havde fortalt „hvor lidt spejdermæssigt I havde fundet baade dette og hint“ — Men jeg kunde ønske at sige Jer dette: Det at være Spejdere bestaar ikke alene i at vinde et Par Konkurrencer og i at opføre sig ordentligt udadtil. I kan være ganske overbevist om, at der mellem de Drenge I har truffet har været

mange, som maaske naar det kom til Stykket har taget det nok saa alvorligt med de Opgaver, der er forbundne med det at være Spejder som nogen af jer — og naar alt kommer til alt er det dog det, der er Hovedsagen.

Tænk jer om! Naar I skal være ærlige, var der saa ikke Øjeblikke derovre og Samtaler, der gav Jer Indtrykket af dette?

Denne formaaelse, golde og dumme Kritik! Hvad er den til? Dette at vi ikke kan se og opleve noget uden straks at skulde rive ned og gøre andre opmærksomme paa alle de svage Sider af Sagen. Hvor er det dumt! Og det er netop en af Grundene til, at der i dette Øjeblik ikke er noget rigtigt ved at være Dansk, og at man ikke kan føle nogen rigtig Glæde ved det.

Vi har allesammen noget af det. Og vi maa se at vænné os af med det.

Og hvis I vil have der skal være noget ved at være Dansk, saa maa I af hele Jeres Hjærte kaste Jer ud i en Kamp mod denne Kritik.

Ikke saadan at forstaa, at I pludseligt skal lukke Øjnene og nægte Jer selv og andre at skelne mellem godt og ondt — tværtimod I skal netop holde Jer vaagne. I skal netop bestæbe Jer for med et klart Blik at se, hvad der er noget ved og hvor ikke.

Forskellen ligger blot der, at I skal tie det daarlige ihjel — og hvis I vil have et bestemt Tilfælde at holde Jer til (saa forstaa I maaske bedre hvad der er Menin-

gen med det) — — — saa (undskyld) Hold jeres Mund med alt det i London, der ikke var noget ved (der er nemlig ikke et Meneske, der har nogen Glæde af at høre om dette) og fortæl de andre, hvor brillant det og det var udført, og hvor smukt dette Eksempel blev givet — alt det I virkelig syntes der var noget ved.

Derved udretter I noget, der er af positivt Værdi for det Land, I tilhører.

Der er ikke noget ved at være Dansk, der er ovenikøbet meget langt fra at være det — og der bliver det først, naar hele Nationen engang staar sammen Skulder ved Skulder og i et ubrødeligt Kammeratskab, naar vi ved det Eksempel, vi giver hinanden har sat Fordringerne til de nationale Idealer op, og naar vi naar hen dertil, at hele Nationen føler sig som et Hold, hvor der er Sammenspil, og hvor det er Holdet, Nationen og ikke den enkelte der skal lave Maal — et Jamboree Hold, der i fredelig Kappelstrid med Brødræfolkene Verden over ved energisk og udholdende Arbejde og under gennemført Disciplin placere sig selv mellem de første i Nationernes Rækker.

Dette er det Jeres Opgave at slaas for — derfor er I Spejdere — og derfor er det at I bliver ved med at være det — lige saa længe I kan trække Vejret.

C. Lembcke.

Fra Sommerens brogede Spejderliv.

I.

Fra Spejdernes Verdensstævne.

Vi ved det alle: vore Spejdere har været i London og været der med Hæder. Vor Spejderchef var ikke med — det er os en Sorg, baade forbi han burde have været Midtpunktet for vore Spejdere derovre og — maaske mest

— fordi han burde have været med til den internationale Konference, der blev holdt derovre, hvor Grunden blev lagt til et internationalt Samarbejde — thi han er en Mand der betyder noget i den Forsamling — det er ham, der har ført os frem til det, vi har naaet.

Det burde have været ham, der overrakte Baden-Powell den Fane vi ligesom Nordmændene og Svenskerne med førte som Gave til ham. Men Tage

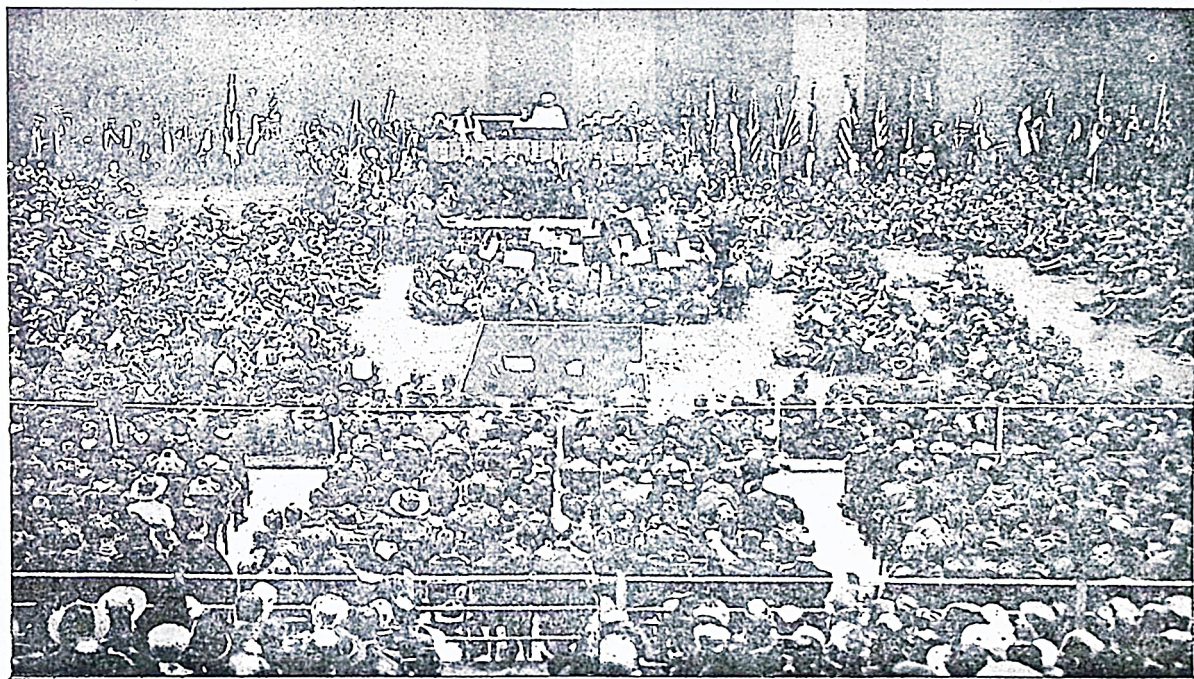
Carstensen har været Holdet en god Forer, og vi giver Ordet til ham:

Jamboreen er overstaaet — og godt overstaaet! Vi naaede det Maal vi havde sat os, og det viste sig atter, at man, naar man anvender sin fulde Energi, kan opnaa det, der ellers synes umuligt. Og det er en god Lære.

Selvfolgeligt har et Hold, der har vundet flere Verdensmesterskaber, Lov til at være i Besiddelse af en vis Stolthed, — men

sammen, og træne det op til at deltage ordentligt i en Konkurrence, — naar den store Part af Landets Spejdere og Troppe kun staa jævnt godt — eller under det. Det er et Spørgsmaal om vi kunde lade alle vore Spejdere mødes med andre Nationers Spejdere og dog staa med de bedste Folk. Hvad vi skulde have opnaaet ved at deltage i Jamboreen, er dette: at alle vore London-Spejdere er blevet i den Grad fyldt med ny

at paatage sig noget som helst Arbejde til Fordel for Troppen eller de yngre Kammerater. Hvis virkelig alle de gamle Dreng, der har Evner, tog fat som de skulde og burde — saa kunde vi have Chancer for at indtage og hævde den Plads vi nu — uretmæssigt — er sat paa af venligsindede Mennesker — som Verdens bedste Spejdere. *Tage Carstensen.*

Aabningsgudstjenesten i Olympia ved Biskoppen af York.

vi maa ikke glemme, at selv om vi klarede os smukt udadtil i London og selv om vor Disciplin blev fremhævet som enestaaende god, var der dog flere Ting derovre, der kunde og burde have været ganske anderledes. Og hvor meget er der ikke herhjemme, der kunde være bedre. Der er bleven sagt, at Danmark havde de bedste Spejdere: Hvad kan det nytte, at vi kan samle et Hold paa 100 Mand

Impulser og Begejstring for Bevægelsen, at de nu med Glæde lader deres Erfaringer og Begejstring komme deres Troppe til gode. Størstedelen var jo gamle Spejdere — hvor mange af disse kunde ikke gøre fortrinlig Fyldest som Førere. Det kan ikke nægtes, at der er altfor mange gamle Spejdere, der tager den Fornøjelse og de Fordele som de kan have af at staa i en Trop, men som ikke ønsker

Af Englandsfarernes Saga.

De var 126 Mand. Holdet skulde være paa 50 til Jamboreen i Olympia, og Resten skulde være med i Lejren ved Richmond for at „se og høre“.

Træningslejren ved Værløse rummede 70 og varede fra 15.—21. Juli. Carstensen var Lederen og trænet blev der 3; der var trænet skrappt rundt omkring, og nu blev der arbejdet videre og samlet sam-

men paa Arbejdet og de bedste blev udvalgt. Carstensen var en skrap General. Spejderchefen var selv derude et Par Dage, og en Dag var Pressen og Publikum inviteret ud til en Opvisning. Den 21. var der Opvisning af Holdet paa Stadion. Folk der saa dem sagde, at det var en stor Fornøjelse, og at man kunde se, hvor solidt der var lagt Grund i det Arbejde. Den 22. drog Holdet af Sted. Af Resten gik nogle i Hi i Søllerød, men den 27. samledes hele Studiehøldet ombord paa den finske Dampers Astræa, de var 60 Mand under Ledelse af Divisionschef Gelardi og Troppfører Aage Jørgensen, der har givet nedenstaaende Beretning:

Vi havde ombord 37 K. F. U. M. Spejdere, der skulde over og se paa Jamboreen og desuden c. 100 finske Emigranter, men vi vil forbigaa de 3 Nætter og Dage om Bord, der for de fleste staar i et dunkelt Skær. I Erindringen dukker op: store Bølger — rædselsfuld Luft i Rummet hos Emigranterne. Ingen Madlyst mægtig Søgang o. s. v. Den sidste Aften, da vi paa Grund af Tidevandet laa for Anker udenfor Hull i Floden, havde vi et fornøjeligt „Lejrbaal“ ombord sammen med K. F. U. M.erne.

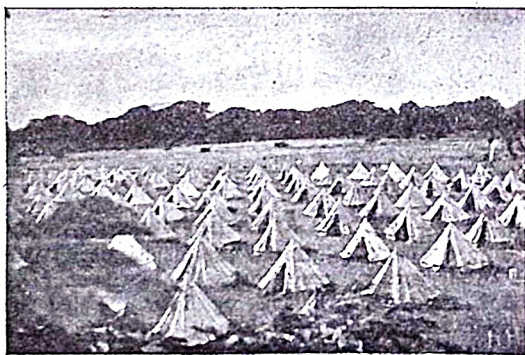

I Richmond med Baden-Powell.

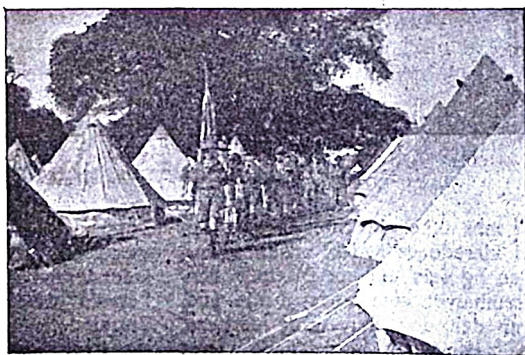
onen og kørte derfra gennem adskillige Tunneller til London. Ved 3-Tiden ankom vi, til Richmond, der ligger i Londons vestlige Udkant og er et ualmindeligt smukt Kvarter ved Themsens Bredder. Hele Lejren laa i „Old Deer“ Park og rummede 5000 Spejdere fra alle Lande — dog de 3 Fjerdedele fra Storbritanien. — Det var imponerende at se denne store Lejr med de Hundreder af Militær-

Mængde mægtige Telte — de største kunde rumme c. 800 Spejdere siddende til Bords; der var „Recreations tent“, hvor man kunde skrive og læse eller spille Skak og Domino, 2 kæmpemæssige Spisetele, et Restaurationstelt, et Kapel og mange andre, f. Eks. nogle hvor man kunde købe Frugt, Uniformer, Papir og meget andet.

Da vi havde ordnet os i Telt-hold og havde faaet „5oclock tea“

Et Hjørne.

Danske Spejdere i Richmond.

Richmond Lejren.

Den 30. tidligt om Morgenen gik vi i Land og marcherede til Stati-

telte ordnede i Gader. Danskerne fik deres Gade lige ved Indgangen. Foruden Beboelsestelte var der en

gik vi rundt og studerede Lejren og dens Indretning, det var imponerende nok. Der var lange Borde

Morgen i Lejren.

Eng. Tropsforere.

til at vaske sig ved, hvor der var Vandhaner med 3 Meters Mellemrum og utallige Vandfade — det havde alene kostet 1800 Kroner at lægge Vandledningerne derind; og der var Latriner saa renlige, at de ligefrem indbød til Afbenyttelse. Meget skulde vi ikke selv gøre derude. Der var Kokke til at lave Maden og Tjenere til at servere den, og om Natten var der Politi til at holde Vagt. Vi havde da kun at holde Orden hos os selv, og dette var naturligvis godt, da vi skulde ud og se saa meget som muligt, thi det skulde jo være en Slags Studielejr, og kun en enkelt Dag havde Publikum Adgang til Lejren i 3 Timer. Desværre kunde vi ikke holde Lejrbaal derude, da det var forbudt af Kommunen — og det havde sikkert været grumme svært at samle de 5000 til fælles Lejrbaal.

Reveille Kl. 6 $\frac{1}{2}$, Retræte Kl. 10, derimellem Lejrens Maaltider Kl. 9, 1 og 6; vi kunde altsaa faktisk være vore egne Herrer fra Kl. 9 Formd. til 10 Aften, ja vi kunde faa Nattegn til Kl. 12 og det var der mange der benyttede sig af. Naturligvis tilbragte vi næsten alle Dagen i London for at se os om, og vi fik noget at se; men naar vi ikke var i London gik vi ofte rundt om Aftenen og gjorde Bekendtskaber. Det var noget af det morsomste at lære sine Kammerater fra andre Lande at kende,

og der blev vekslet Autografer og Spejdertegn i Litervis.

Ofte laa vi i Teltene med engelske, franske eller Negerspejdere og sang eller talte med dem. Af og til samledes vi i K. F. U.

„Kammerater“.

M.-Teltet, hvor der var Klaver. Der sang vi, og ofte kunde vi de engelske Sange bedre end Englænderne. I det hele imponerede vi Danske alle i Lejren og vi var meget populære. Vort „Tak for Mad“ og „Tjikerlicker . . .“ tog alle med Storm,

The chief scout, Baden Powell, var et Par Gange ude at inspicere Lejren og en Dag hilste han paa det danske Hold, som han roste meget for dets „smartness“.

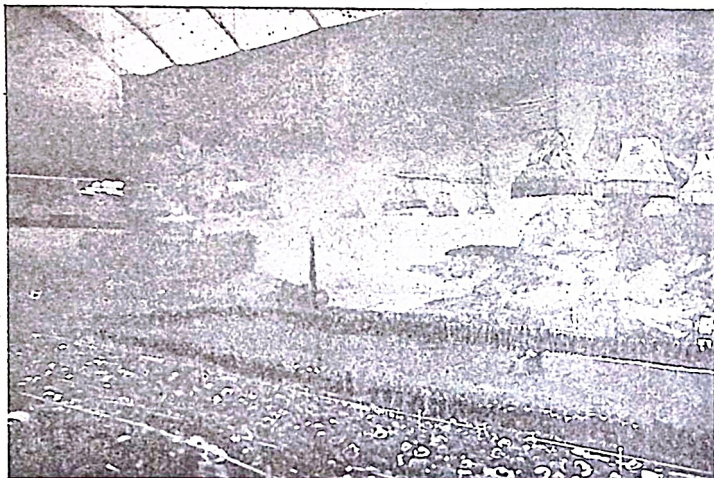
Naturligvis var vi ofte inde i Olympia — det var for Resten ikke nogen billig Historie for os at komme ind der — for at „heppe“ vore Kammerater, der klarede sig saa stolt, og de fleste af os var med paa Ture til Hampton Court, Eton og andre Skoler som Lejren arrangerede. Det var bare kedeligt, det ikke varede længere, for en Oplevelse var det — en af dem man ikke glemmer.

I Olympia.

Hvad saa man der? Hvordan klarede vore sig? Hvad foregaar der? Ja lad mig være saa frejdig at citere hvad en Tilskuer Vilhelm Bjerregaard Jensen skriver til et dansk Blad:

Det er Søndag Morgen, mere udpræget for Englænderne end for hvilket som helst andet Folkeslag. I Tusindvis marcherer Spejderne ind i den vældige Arena. Baggrunden bestaar i disse Dage af en kæmpemæssig Dekoration af Hav, Klipper og Urskov og gennem Hvilvingens Ruder spiller Sollyset.

Sangen toner og Ærkebiskoppen af York, klædt i hvidt og fulgt af to Messesvende bestiger Talerstolen. Han taler om Spejderloftet.

Ulveungerne giver „grand hawl“ i Olympia.

Distinkt og tydeligt, saa hver af de 4000 Tilhørere forstaar hvert Ord og gennemglødes af deres Mening. Og Spejderhymnen toner.

Sir Baden Powell taler for Ungdommen om de Kampens Tider, den har maattet gennemgaa . . om Spejderidealet, som vi skal kæmpe frem imod. Fanerne sænkedes mens de døde mindes.

„God save the King“ og Spejderne forlader Olympia . . .

Indianere, Negre, Spejdere og gamle Æventyrere med John Smith i Spidsen behersker Arenaen. Krigsdans og vilde Hyl. Broget Billede med broget Farvepragt. Saa Gymnastik, Redningsøvelser, Køllesving m. m. Og mange Ting paa en Gang i den 100 m lange Arena.

Saa kommer Danskernes Opvisningshold ind — Drengene i røde og hvide Bluser. Der spilles Haandbold. Og Englænderne er med under hele Spillet. „Red, go on“, „White, White“ raaber de og bragende Klapsalver følger da de gaar.

I Olympias Sidegange er de forskellige Udstillinger og arbejdende Værksteder. Man ser Kurvemaagere, Skomagere, Smede, Kokke,

Skrædere o. m. fl. i Funktion. En hel Minedrift ser man. Og i Udstillingerne har Spejderhænder frembragt en Mængde udmærkede og smukke Genstande.

Danskerne klarede sig pænt, de har overvundet Frankrig, Grækenland og Sydafrika i Tovtrækning.

De staar hidtil som Nr. 1 i Kæreløb. Men i Dag skal Finalen finde Sted. Alle Opvisninger synes at foregaa saa langsomt. Spændingen melder sig — Sejr eller Nederlag. Og saa kommer det svejtsiske og det danske Tovtrækningshold marcherende ind paa Arenaen. Folk klapper. De kæmpende griber Tovet. Dommeren raaber: „Nu!“

Og Tovet spændes ud med en Knagen. Vort Hjerte hamrer helt ned i Maven paa os. Øjnene staar paa Stilke. Ganske langsomt trækkes det danske Hold over Midterlinjen og over til Svejtserne. — Tabt — første Trækning.

Holdene bytter Plads. Kommandoen lyder igen. Danskerne bliver atter trukket over mod Svejtserne. — Da, to cm fra Tabet stivner Danskerne pludselig. „Hej, Hej!“ Skinger vi ned til dem, og Millimeter for Millimeter

gaar Danskerne tilbage og og trækker Svejtserne med sig. Nu er de over Midterlinjen, og nu — 2den Trækning er vunden. Saa vel Vindere som de Overvundne smider sig paa Jorden. De aander ud, de strækker Lemmerne — den afgørende Dyst er tilbage. Og den kom og bragte os Sejren hjem. Vor Jubel kender ingen Grænser, og om Aftenen vandt vi Forhindringsløbet med Kærre paa 1 Min. 46 Sek. Wales blev Nr. 2 paa 2 Min. 2 Sek.

Præmierne myldrer ind til os. Nu staar vi med fem 1. Pr., to 2. Pr. og en 3. Præmie. Præmier: Udstilling, Brydning, Frimærkesamling, Musik m. m. og alt er ikke opgjort endnu*). Vor Sejr bliver maaske større end det nu ser ud til. Givet er det at Danmark staar som Nr. 1 i Spejdersport. Og Danmark er kendt nu.

Lørdag Aften sluttede Jamboreen: Paa Arenaen staar 21 Nationers Spejdere opmarcherede med de forskellige Nationers Flag: Czekko-Slovakier, Ester, Kinesere, Japanesere, Jamaica-Negre, Spejdere fra Transvaal, Java, Chile, New Zealand o. s. v. — fra alle

Vandrepokalen for Tovtrækning.

*) Endnu er denne Opgørelse ikke kommen, men naar den er der, saa skal I nok faa den her i Bladet.

De skotske Sækkepiber!!!

Verdens Kanter. Oppe paa Tribunen staar Baden Powel, Verdens Spejderchef. Den sidste Spejdersamling i Olympia er til hans Ære. Han taler til Spejderne. Han beder os efter bedste Evne stadig kæmpe for det godes Sag, for Spejderloven og for Verdensfreden, og saa byder han os Farvel. Han gaar ned og staar midt iblandt os, i en Orkan af Hurraer og Jubel, i overvældende Begejstring. Trommerne røres, Orkestrene sætter i med Touche. Og Hatte formørker Luften. Efter et Kvarters Forløb sagtnet Begejstringsudbruddene. Spejderne paraderer for sidste Gang forbi Baden-Powell og ud af Olympia.

Jamboreen er slut!

Og vi giver Ordet til en anden af Tilskuerne.

FRA OLYMPIA.

Klokken er halv tre. Femten tusind Par Øjne er stift rettede mod et stort Hul i det kæmpemæssige Bagtæppe. Og her, nu lyder Tonerne fra et mægtigt Orkester Folk i Møde, og se, ud af Bjerget skrider det lange, lange Tog. Først Amerikas Dreng med deres mæg-

tige Orkester og deres tolv Bannere. Imponerende, siger man til sig selv. Saa kommer Belgien. Ved Synet af den sort-gul-røde Fane bryder Folk ud i høje Bifaldsraab. Det er jo de tapre Belgiere, de allierede. Saa kommer der nogle faa Repræsentanter fra Chile og Checoslovakiet. Da lyser det pludselig rødt og hvidt inde i Mørket. Og se, ud kommer, stolt vajende, vor egen gamle skønne Fane, den pragtfuldeste af dem alle. Og om den og efter den gaar danske Dreng, og

Divisionschef Gelardi og Tropsf. Carstensen.
Vore Førere i Richmond og Olympia.

flotte var de, den Ros skal de have. Saa kommer Frankrig, stærkt tiljuble, men ærlig talt ikke særlig fiske Fyre. Saa følger de Slag i Slag, mer eller mindre tiljuble.

Nu ser man atter rødt og hvidt inde i de sorte. Er det mon flere danske. Nej, nej, det er Norges granvoksne Sønner; rankt og roligt gaar disse Nordmænd over Banen, og det saa sandelig ogsaa Svenskerne. Som de kommer der, Geled efter Geled med hinanden under Armen, med deres blaa Uniformer, lyse Haar og deres fornøjede Ansigter, tager de Folk med Storm.

De danske Spejdere kan med rette være stolt over at have de Dreng til Kammerater.

Englænderne slutter det kæmpemæssige Tog. Men da er Musikerne ogsaa trætte, og med en befriende Bevægelse lader de Hornene synke.

Det var første Akt af det indholdsrige Program, der nu lader sit ene Punkt rykke frem efter det andet.

Noget af det, der naturligvis interesserer det sportsvante engelske Publikum mest, er de rent sportsmæssige Præstationer, saa som Forhindrengsløb, Kærrøreløb og Tovtrækning.

Hvad det første angaar kom det vel noget overraskende, at Nordmændene vandt.

Man havde egentlig tiltænkt de gennemgaaende mere sportsbyggede Græker Forstepladsen her. Men Nordmændene havde aabenbart været klar over, at det der her drejede sig om,

er at have Folk, der foruden at være smidige, ogsaa er høje. Thi anden Gang Plankeværket naaes hjælper det svært at man har let ved at naa Kanten. Her kan vi selv lære noget; thi vore Folk var altfor smaa, saa hvad de vandt i Fladløb, det tabte de, og mere til, ved Plankeværket.

Ganske anderledes var det med Kærrøreløbet. Her havde vore Førere været

klar over, at det, det drejede sig om, ikke saa meget var det rent sportslige som det praktiske Greb paa Tingene.

Og det var da ogsaa vor til de mindste Detailler udspekulerede Teknik, der skaffede os Sejren. Det, at ingen af vore Folk et Sekund stod med tomme Hænder, maatte give os et stort Plus, medens saa godt som alle de andre spildte en frygtelig Tid ved usystematisk Arbejde.

Mærkeligst af alt skulde det gaa med Tovtrækningen. Thi vor Træning her til havde ikke været stor. Men vore Tovtrækkere var de eneste, der benyttede Princippet fra de store olympiske Kampe, det lange seje Tag. Rent tek-

nisk set stod Sverrig vel nok som en af de første. Havde de blot haft et Par rigtig kraftige Karle med, maatte deres fine Teknik have bragt dem Sejrr.

Deres Teknik at staa stille medens de andre trækker, er forresten ingenlunde ukendt.

Navnlig ved de olympiske Lege i Antwerpen skal den have været meget brugt.

Nu er det hele forlængst forbi derovre. Næste Gang vi skal kæmpe, bliver det vel væsentligst med nye Folk. Men gør de deres Sager ligesaa godt som deres Kammerater gjorde det i 1920, saa vil vi ogsaa kunde være stolte af dem.

Tilskuer.

Fra Festen for „Englandsfarerne“.

Dear Mr. Carstensen.

London, 8. Sept. 1920.

I want to ask you kindly to let the boys who took part in your display know how greatly I was pleased with their good work. It helped very much towards the success of the whole show and I am sincerely grateful to you and to them for the good spirit with which they carried it out.

In spite of other attractions and the discomforts of bad weather, etc. all seem to have played the game most loyally. It was just what I hoped for from scout and I was not disappointed. I congratulate you all on the results and beg you to accept my cordial thanks.

Yours truly

Robert Baden-Powell.

Carstensen beder mig offentliggøre denne Baden-Powells Tak til Olymperholdet, hvilket jeg herved gør, og han beder Englandsfarerne modtage den paa denne Maade.

II. Buxton-Manchester-Goole.

Det var den 7. August Kl. 12 om Natten, at vi — fem Jamboreemænd — mødtes paa Sct. Pancras Station i London. Turen gjaldt Buxton, der ligger noget Syd for Manchester. Her skulde vi op for at besøge en engelsk Trop og rekreere os lidt ovenpaa Anstrengelserne i det snavsede London.

Vi havde glædet os til en bedre sleep i den uhyre komfortable 3die Klasse, men Ak! Kupeen blev naturligvis straks overfyldt og, som saa mange Gange tidligere i vort snart lange Spejderliv, maatte vi placere os i et Hjørne eller ligge paa Gulvet i den kendte Stilling „med hinanden til Hovedpude“. Da Klokken var blevet 3 og vi endelig var falden i Søvn, blev vi brutalt smidt ud i Nattens Mulm og Mørke paa Derby Station, hvor vi skulde vente i 4 Timer! fire Timer! Naa, trods Natten fandt vi en Thevogn paa Bane-gaarden og den, altid sultne Steen købte formedelst 3 d. en uhyre lækker udseende linseagtig Kage — Kage — jo Tak! Nej, det viste sig at være en af disse dødkedelige smaa Dejbdudinger fyldte med Laarkød af døde Hankatte. Vi delte det dejagtige og lod Katten ligge. Resten af de 4 Timer tilbragte vi i et noget broget Selskab i 3die Klasses Ventesal liggende paa Gulvet i voré Ulrich'ske Regnfrakker.

Det var Solskin da vi vaagnede, og efter at have slæbt Carl, der endnu halvsov ind i det ventende Tog fortsatte „Sejrherrerne fra Olympia“ Turen til Buxton. Ved vor Endestation stod Scoutmaster Waygood af 1ste Withington (af ældre Spejdere kendt fra Lejren ved Kalo) og tog imod os sammen med et Par Spejdere.

Vi begav os nu paa en pragtfuld Vandring i den bjergrige Egn og naaede ad en af de gamle romerske Veje til vore Værters lille Stenhytte. Spejdere havde købt dette lille idylliske Hus, der en Gang i Fortiden havde hørt til en Vandmølle og indrettet sig her helt komfortabelt med Møbler og Køjer. Alt har Drengene selv lavet, ligesaa vel som de selv har fældet de Graner, som er brugt dertil.

Vi tilbragte 2 Dage her. Bjergvandringer saa længe det var lyst, og om Aftenen „singsongs“ foran den aabne Kamin. Spejderne lavede pragtfuld Mad, langt bedre end vi herhjemme, og tænkt man fik Kartofler og Kaal inden at Stegen var blevet kold. Da de 2 Dage var gaaet, tog vi med Troppen til Manchester, hvor den havde hjemme og her blev vi hver indkvarteret hos sin Spejdevært. Mr. Waygood havde lagt et glimrende Program for os! Den første Dag besøgte vi en stor Kulmine i Udkanten af Byen. Vi fik hver udløst en Sikkerhedslampe og forsynet med den forsvandt vi ned i Jorden med en tøndelignende Elevator der blev sænket ned i et 2 km langt Rør. Det var en mærkværdig Fornemmelse. Man havde et levende Indtryk af, at om et Øjeblik vilde Tovene knække og saa var vi færdige. Naa, saa galt gik det nu heldigvis ikke. En elskværdig Fører tog os rigtig rundt i Minen; først paa en Vandring paa 2 miles gennem de lavtloftede Gange, saa paa en Køretur med de smaa elektriske Vogne, som fører Kullene fra Brydningsstederne og hen til Elevatorerne. Det var spændende! Vi havde faaet de strengeste Ordre paa ikke at stikke Hovederne frem, da de ellers vilde blive klippet af. Det gik op ad Bakke og ned igen, indtil vi naaede en Arbejdsplads. Her sprang vi af og kravlede paa alle fire, indtil vi naaede en ret rummelig Hule, hvor Kullene blev brudt. Der var knagvarmt. Sveden drev os ned ad Ansigterne, da vi med Hakkerne forsøgte at hugge løs paa Kullene. De sad mærkværdigt løs, og hist og her fandt vi ind mellem Kulagene Masser af Aftryk af Kæmpepadderokketræer, Bregner og Stigmara. Vi maatte naturligvis hver have et Stykke med hjem, og efter endnu en spændende Køretur naaede vi igen Elevatorerne, der hurtigt førte os fra Minens evige Mørke til det dejligste klare Solskin.

Af andre Seværdigheder saa vi Verdens største Spindefabrik, hvor vi fulgte Bomulden fra den raa indhøstede Masse gennem en Masse forskellige Maskiner til det kom ud som ganske fin tynd stærk Traad (Under Besøget her var der en af os, der kom med

den filosofiske Bemærkning: „Ja, tænkt denne Uld har faret hen over Step-
perne“. Den døde ikke i Synden!)

En anden Dag var vi paa en stor Metalfabrik „Mather and Patt“, der leverer Maskiner til hele Verden. Ejeren, Mr. Mather er „Assistent Commissioner“ for Lancashire. Han viste os selv rundt, og kom vi forbi en af hans Arbejdere, der var Spejder blev vi altid præsenteret for f. Eks. King-scout det og det. Der var en hel Del af dem, og Mr. Mather sagde, at han langt foretrak Spejdere paa sin Fabrik frem for nogen andre. En Aften var vi i Theatret, hvor vi saa en Revy, der mærkelig nok var let at forstaa. Lige i Forvejen havde en af vore Værter Forældre trakteret med en knokkel lunch paa Manchesters fornemste Hotel, hvor Overkokken morsomt nok var dansk.

Den sidste Dag var dog den bedste. Indledningen var en 40 miles lang Biltur. 14 lækre Biler med Dannebrog fastgjort foran paa hver susede vi gennem de berligste Landskaber. Bilerne Ejere, der alle indtog overordnede Stilling i Spejderkorpsen, kørte selv og var naturligvis i Uniform. Vi bilede ud til en morsom gammel Kro, hvor vi drak The og bag efter holdt Sportslege, saa som Højdespring, Længdespring, Stenkastning og naturligvis „tug of war“ (Tovtrækning). Selvfølgelig var det hele Tiden England mod Danmark, og jeg maa sige uden at rose os selv, at hvis vi lagde de forskellige Øvelser sammen saa vandt Danmark uden Vanskelighed. Da vi kom hjem fra Bilturen, gik vi lige til en stor Af-skedsfest, som Ass. Com. P. Simons holdt til Ære for os. Der var ialt 40 Gæster blandt andet Commissioneren for Lancashire, der staar direkte under Baden Powell og som under sig har over 6000 Spejdere. De allerfleste Gæster var i Spejderdragt, selv en 70-aarig hvidhaaret Gentlemann Mr. Hancock, der var Ass. Com. mødte op med bare Knæ. (I England skammer ingen sig for at gaa i Spejderdress — tværtimod!). Da vi kom ud i Haven efter endt Maaltid, mødte der os et frygtindgydende Syn: 50 Roverscouts fra en Roverskole i Manchester stod ved et fuldt ud tilrettelagt Tov og udfor-

drede os. Verdenmestrene fra de 1000 Slag til „Tug of war!“ Vi blev noget hede om Ørerne, men tog naturligvis imod og Fredericia, Steen, Jens og Carl stillede sig op klar til at trække med de 4 stærkeste af 50 Rovers! (Rovers-Seniorspejdere). Naa, det danske Rugbrød har for kunnet gøre Underværker, og det svigtede heller ikke denne Gang, for til vor største Forundring hev vi med de nu verdensberømte seje danske Tag ret let Englænderne over Stregen! Det samme gentog sig anden Gang og vi blev under Tiilskuernes stormende Hyldest erklæret for Sejrherrer. Nu var der ingen Tvivl længere: Danskerne var en vanvittig stærk Nation!

Bagefter samledes vi alle foran Have-trappen til Sing-songs. Vi maatte naturligvis frem med baade: „Højt paa en Gren“ og „Jim og jeg“ saavel som „Vaj højt“ og „Kong Kristian“ og Englænderne sang tilsvarende Sange. Saa begyndte Talerne. Der blev talt for det gode Forhold mellem England og Danmark og for os, kort sagt vi blev nødt til at svare. Jens som den ældste sprang op og slap helt godt fra en mindre Taketale. Aftenen endte med, at vi alle tog hinanden i Hænderne og sang den gamle skotske Venskabs-sang: „For auld long sine“.

Den næste Morgen susede vi med Toget til Goole, der ligger ved Floden Humber, hver med 2½ £ (Pund) i Lommen — Billet til Smørdamperen hjem paa 3. Klasse kostede 4! I Goole indledede vi længere Forhandlinger med Dampskibsselskabet om Reduktion i Prisen og efter et Par Timers Forløb havde vi faaet sat Prisen ned til 2 £. Paa Kontoret traf vi nogle flinke Goole-spejdere fra „Lady Beatty's own“ samt Divisionschefen og nogle andre Ledere. Vi gik nu ud i Byen for at proviantere og spise os et sidste Maaltid, da vi rimeligvis i de næste 3 Døgn kun skulde leve af Brød og Marmelade! Vi satte hver 2 Æg, noget Kødmad, Brød og The til Livs, men da vi vilde til at betale, blev vi overraskede ved at Missen sagde, at Regningen var sendt til Goolespejderne, som absolut vilde betale den! Naa, vi købte saa hver et Brød og nogle Marmeladedåser og gik tilbage til Kontoret for at sige Tak og tage Afsked med vore Venner. En af

Forerne trak Jens til Side og sagde: „Vi har nu ordnet det saaledes med Kaptajnen, at I kan faa Kahyt om Bord paa 1. Plads, for vi vil ikke have, at I skal ligge paa Dækket“. Vi protesterede naturligvis mod denne enestaende Venlighed, men det hjalp ikke og efter en rørende Afsked der endte med et „Tjikkerlikker“ begav vi os om Bord.

Vi fik af Kaptajnen udleveret 2 Kahytter med 2 Kojer i hver, og efter at have trukket Lod om, hvem der skulde ligge paa Gulvet, indrettede vi os paa det behageligste. Naar undtages at Hans Peter ofrede en Gang og at Fredericia i fuld Flugt forlod et Aftensmaaltid og krøb til Kajs, saa forløb de 3 Døgn om Bord paa vor Smørdamper paa den bedste Maade.

I København tog vi Afsked med hinanden paa „Paraplyen“, hvor vi satte et ordentligt Fad Rugbrød til Livs.

Op jeg holder stadig væk paa, at det er vort kraftige danske Rugbrød, der har været Skyld i vore mange Sejre i London i 1920. *Skorpe.*

Kammeratskab.

Måske er det en Følge af Jamboeren — det vil være naturligt — der er i hvert Fald rundt omkring i andre Lande stor Iver for at faa Forbindelser mellem Landene. Lad os være med i dette, og I som nu læser dette: studer de Adresser jeg har faaet tilsendt og nu lader gaa videre til jer, det kan I høre baade Gavn og Glæde af:

Gastao Loureiro.

2. Group Portuguese Boy-Shouts,
Y. M. C. A.

95 Rua José Falcão. Oporto.

Han skriver Engelsk, er scout correspondent med Danmark og vil gerne i Forbindelse med danske Troppe.

Norman Booth S. M.,
Springwood Terrace,
Netherton, Huddersfield, England.

Han er Troppesfører og vil gerne korrespondere med danske Spejdere.

H. Maine,

61 grande rue, Lyon. France.

Han er Patruljefører i «clair» unionistes de France og han vil veksle Breve, Fotografier, Frimærker, Blade o. s. v. med en Spejder.

Louis Megeville,

rue Musette. Dijon. France.

Han er 16 Aar og vil gerne korrespondere med en jævnaldrende der taler fransk.

Sed Thomas Ling,
12 Idlecombe Road. Tooting S. W. 17.
London. England.

Han er Spejder i 3. Streatham Tropp og vil gerne skrive sammen med en Spejder der forstaar Engelsk.

III.

Midtjydske Division oprevet og slaæet.

Nørrejydske Division trænger sejrrikt frem til Himmelhøjssøerne, og de forsprængte Rester af Midtjydske maa søge Ly i Skovene.

Silkeborg besat af Nørrejyderne. Troppene i Grænsedistrikterne skal have anmodet om Fred. Sent i Aftes telegraferede vor Korrespondent, at flere midtjydske Troppe i Dagens Løb skal have nedlagt Vaabnene og gaaet over til Nordhæren.

Hvis der er nogen, der ikke har hørt om den Kamp, der i Midten af Juli førtes til en foreløbig Afslutning mellem de nørre- og midtjydske Spejderfolkeslag, maa han enten have været bortrejst fra Landet eller høre til den Kategori af Folk, der mener, de har nok i sig selv og lader haant baade om, hvad der staar i Bladene og det Jordskælv, der ikke lige ryster en Skorsten ned i deres egen Hattespuld.

Man har jo ikke talt om andet det sidste halve Aar. Enhver der blot var nogenlunde underrettet, vidste jo, at det maatte komme til dette — og i de mørke Egne om Herning skal der endog være holdt temmelig store Summer paa, hvad Udfaldet vilde blive af Kampen.

Selvfølgelet maatte det komme. Det var nørrejydske, der i Tidernes Morgen anslog Tønen i Jylland — det var den, der startede og Aar efter Aar førte igennem (og hver Gang med større Held) de Foraarsturneringer, som Resten af Landets Divisioner gjorde forgæves Forsøg paa at opvise Magen til.

Op saa kom Midtjydske en skønne Dag og lavede Foraarsturneringer, der tog Glansen af alt, hvad der

tidligere var præsteret paa dette Omraade, sejrede i Korpsturneringerne og lokkede endog Sydjydske (hvem dog ellers intet Menneske hidtil har beskyldt for fremadstræbende Tendenser) til at foretage noget, der lignede Forsøg i samme Retning.

Det kunde aldrig gaa! Nørrejyderne blev for hver Maaned, der gik, mere sure og indædte at se til — men som de besindige Folk de er, ventede de og saa Tiden an. Og paa den Maade fandt de netop det belejlige Øjeblik, som rigtigt anvendt skaffede dem en Sejr, der var fortjent i al sin Grundighed, fordi der stod en god Portion Vilje bag den, men desværre noget for letkøbt — fordi Angrebets bogstaveligt talt blev sat an i samme Øjeblik, Høvdingen for de midtjydske Folkeslag smækkede Døren i efter sig og gik ud i Verden medtagende den Hjørnetand, som sat i Underlæben i det rette Øjeblik tidligere har vidst sig at kunne hjemføre Sejren (og den Afstøbning, der var blevet efterladt af Tanden, viste sig ikke at have helt de samme Egenskaber).

Dette er Forhistorien, og med den som Basis løj nørrejydske en iskold Historie sammen om, at Midtjyderne i deres Underfundighed nu var begyndt at oprette Troppe inde paa et Territorium, hvor de ikke havde det mindste at gøre — en Paastand, som enhver der kender noget til midtjydske, vil kunne tilbagevise med Afsky, et Opspind, om hvilket man ikke skulde tro det muligt, at der kunne opstaa en alvorlig Konflikt.

Men saadan gik det ikke destomindre, og derved staar det desværre med uimodsigelig Styrke fast, at Nørrejydske ved Udspreddelsen af et løst Rygte har tændt den Brand, som førte til Verdenskrigen — i Jylland. Om Nørrejydskes Samvittighed er stærk nok til at bære Skylden for dette vil Fremtiden vise.

Nørrejydske holder sig ved et Net af Spioner underrettet om alt, hvad der foregaar i Midtjylland.

Hvem der bærer Skylden for

Krigen træder med saa meget større Tydelighed frem, naar man erfarer, at Nørrejydske i de sidste 4 Maaneder har haft fremmede Efterretningsmænd (ikke Spejdere) i hver eneste af de Byer, hvor der har været midtjydske Spejdere, Folk som skulde holde Divisionen i Viborg underrettet om Stemningen blandt disse Afdelinger, og hvor meget, det var sandsynligt, hver enkelt af dem kunne stille med, i Tilfælde af en Krig, og at de samme Folk har haft til Op-gave paa en Gang at forkynde Krigens Uundgaaelighed og nedslaa Tiltroen til et for Midtjydske heldigt Udfald, kan der næppe herske Tvivl om.

Men ogsaa Spejdere i Forklædning har hjemstøgt de midtjydske Byer og det mens alt endnu aandede dyb Fred, og intet Menneske skulde ane, at de diplomatiske Meningsudvekslinger mellem de to Udenrigsministerier havde andet Formaal end at forkorte to Regeringer Tiden.

Det berettes, at en saadan Spejder skal være sendt afsted fra Viborg med 3 Forklædninger i Kufferten og med Ordre til at overvære Midtjydskes Foraarsturnering i Herning — den der ifølge Bladene fik et saa straalende Forløb og udadtil kom til at bære Præget af en Styrke, en Kraft og et indre Sammenhold, som stod paa Højde med, hvad Divisionen nogensinde havde præsteret i den Retning.

Vedkommende Spejder skal efter sigende have overværet hele den første Dags Øvelser i Forklædning som F. D. F. Dreng — og erfaret mangt og meget af Interesse. (Der var endog en Trop, der følte sig saa betaget af den Ildhu, hvormed han fulgte Øvelserne, at den paa staaende Fod tilbød ham at ombytte sin hvide Bluse med en khaki-farvet), og først da han ud paa Eftermiddagen blev indfanget af de stedlige F. D. F.'er og modtog en hjærtelig Invitation til at drikke Chokolade hos dem, ansaa han det — for ikke at spilde sin Tid —

hensigtsmæssigt at ombytte sin Uniform med en Hoteldrengs mindre pralende Udstyr.

I denne Paaklædning og med en Kasket med Guldbaand og „Hotel Ejde“ malet i sort skal han senere ud paa Aftenen have indtaget alles Hjærter, og ikke mindst den midtjydske Divisions Føreres, ved den Raadslagning, disse holdt paa et kendt Hotel i Byen.

Meget overraskende skal ved denne Lejlighed være kommet til Spejderens Kundskab — og paa en eller anden mærkelig Maade synes der at herske en dyb Uoverensstemmelse mellem den Rapport, han vendte hjem med til sin Division, og de Referater som Herningbladene bragte om Turneringen.

Det maa siges at nørrejydske ikke sparede sig i det, der gik forud for Krigen — der var noget maalbevidst og grundigt over alt hvad den foretog sig — og ikke mindst de Proklamationer, der blev udstedt for at forklare Befolkningen den indgaaende Nødvendighed af denne Krig og de lyse Fremtidsudsigter, der knyttede sig til et heldigt Udfald (Midtjydskes Tilintetgørelse) Resultatet var da ogsaa det for Divisionen opmuntrende, at den i Begyndelsen af Juli — samtidig med, at den var fuldstændig klar paa, at enhver virkelig Lyst til Krigen forlængst var betaget Modtanderne, og disse kun vilde kunne mobilisere en meget ringe Del af deres Styrke — at den samtidig hermed kunne fastslaa, at godt $\frac{1}{3}$ af dens egen mandlige Befolkning stod klar til at fylke sig under Fanerne.

Det er forstaaeligt — om ikke tilgiveligt — at Nørrejydske under disse Forhold besluttede sig til at dreje Halsen om paa Midtjydske.

En Krigserklæring, der vilde faa enhver ærekrav Division til at blegne af Rasori.

Den $\frac{11}{12}$ modtog det midtjydske Ugenrigsministerium følgende diplomatiske Aktstykker:

„Det vil være midtjydske Division tilstrækkelig bekendt, hvor-

ledes Divisionens Krænkelser af vort Omraade ved Holstebro har vakt en stedse stigende Harme blandt Spejderne i nørrejydske Division. Stemningen i Divisionen er nu en saadan, at jeg ikke længere kan være den overhørig, idet Kravet om, at jeg for Alvor skal værges Divisionens Ære, stedse lyder med voksende Kraft. Da midtjydske Division stadig har stillet sig afvisende overfor vore retfærdige Krav, anser jeg det for rigtigt klart at udtale, at jeg anser Forholdet mellem de to Divisioner for at være indtraadt i en saadan Face, at Freden mellem dem er truet.

I Haab om at undgaa de værste Følger heraf vil jeg klart fremføre de Fordringer, som Nørrejydske Division nu maa forlange opfyldt til Værn for sin egen Sikkerhed.

1. Midtjydske Division anerkender Nørrejydske Divisions Ret til Holstebro.
2. Ingen midtjydske Spejder maa for Fremtiden betrede Nørrejydske Divisions Omraade — hverken i civil Paaklædning eller i Uniform — uden forud indhentet Tilladelse hos Chefen for Nørrejydske Division.
3. Midtjydske Division forpligter sig til indenfor sit Omraade ikke at samle større Styrker end 2 Tropper ad Gangen uden hver Gang indhentet særlig Tilladelse fra Chefen for Nørrejydske Division.
4. Som Tegn paa sin oprigtige Vilje til at opfylde de i Pkt. 1—3 fremførte Krav afleverer Midtjydske Division den 18. ds. sin Stander til Nørrejydske Division, der atter vil tilbagelevere den den 13/7 1921, saafremt de paagældende Krav i den forløbne Tid da er rede-ligt opfyldte.

Det er vort Haab, at midtjydske Division ved at gaa ind paa disse Fordringer vil bevare det gode nabovenlige Forhold mellem de to Divisioner. Jeg skal imidlertid udtale, at de

nævnte Krav maa betragtes som det absolute Mindstemaal af, hvad Nørrejyske Division kan lade sig tilfredsstille med. Det staar saaledes ganske til Midtjyske Division at afgøre, om den ved at antage eller forkaste vore Krav vil bevare Freden eller kaste de to Divisioner ud i den alvorligste Konflikt, og for Følgerne af en saadan maa Midtjyske Division derfor bære det fulde Ansvar.

Nørrejyske Division ønsker inden den 13. ds. Kl. 6 Eftm. at modtage en Erklæring fra Midtjyske Division om, at den i et og alt gaar ind paa de stillede Krav. Saafremt Divisionens Svar ikke maatte være tilfredsstillende, eller saafremt Svaret maatte udeblive, vil Nørrejyske Division betragte sig som værende i Krigstilstand med Midtjyske Division fra det nævnte Tidspunkt at regne.

Helge Bennike."

Midtjyskes Skræk.

Enhver Mulighed for Fred maa anses for udelukket. Midtjyske anstrænger sig til det yderste for at rejse en Hær — den naar det ikke.

Det var i disse bevægede Dage,

jeg ankom til Krigsskuepladsen — og tidsnok til at se Midtjyske opbyde alle sine Kræfter for at undgaa det Ragnarok, der svævede den over Hovedet. Men de gode Midtjyder havde forsomt deres Forberedelser. De var slet ikke klar til at kunne tage et saadant Felttog. Skønt opererende i eget Land havde de ikke kunnet rejse mere end 125 Mand — og her er det værd at mærke sig, at ikke en enkelt Mand, men en hel Generalstab ledede deres Operationer. Den ene gjorde ikke det, han troede, den anden havde tænkt paa, og den anden fandt ikke paa at blande sig i Ting, der absolut ikke kom ind under hans Omraade. Resultatet af Generalstabens Arbejde havde været en Række hyggelige Sammenkomster, hvor Hjørnetanden laa paa Bordet, og man skiltes og gav hinanden Haanden paa, at Slaget skulde vindes, uden at tænke paa, at det var nødvendigt, at den samme Haand foretog sig ganske bestemte Ting for at sikre Resultatet.

Jeg havde en Samtale med Generalstaben og spurgte den, hvad den havde tænkt sig at gøre.

"Ja", sagde den, "den var fuldstændig paa det rene med, at den vilde være Fjenden betydelig underlegen (denne Følelse var dog mindre baseret paa faktiske Oplysninger end en Slags "kvindelig" Forudelse — som havde sin Rod i det, den ikke selv havde foretaget sig) — og derfor var der naturligvis ikke andet at gøre end at indrette sig paa en ren Guerillakrig, hvor man ved smaa og uafslædte Overfald og Baghold søgte at svække den fremrykkende Fjende — og", sagde Generalstaben, "saa havde den tænkt sig, at Fjenden vilde begaa den utilgivelige Dumhed at rykke ned i et Vandhul, som den nærmere angav paa Kortet (det var ikke let at se, hvad i Alverden der skulde virke særlig tiltrækkende ved dette), og havde man ham først her, vilde der være uhyre let Spil med ham, man kunde faktisk forudse hans fuld-

Spejderchefen og „Midtjyske“.

stændige Tilintetgørelse. Man vilde saa at sige kunne tage ham med Hænderne, en for en — og det var saa temmelig givet, at det vilde gaa saaledes, saa man saa Situationen i Møde med de lyseste Forventninger."

Medens dette stod paa, koncentrerede Nørrejyske i Ro og Mag sine Armeér — en Himmerlands, en Gudena, en Kronjysk og en Limfjordsarme — omkring Kjellerup, ialt 232 Mand af 950 (samtlige Tropper i Divisionen undtagen én repræsenteret). Den gjorde sig ingen vage Forhaabninger om, hvad Fjenden muligvis vilde gøre, men fra samme Øjeblik, Krigen begyndte, klæbde en nørrejysk Patrulje sig ved hver af de midtjyske Tropper, fulgte dem som Skygger og rapporterede om hvert Skridt de foretog sig.

Midtjyske havde som sagt faaet rejst 125 Mand af 550 (af 20 Tropper deltog kun 9) og med en lille Del af disse (Hovedparten af dem stillede sig op i 2 Grupper og saa paa Vandhullet og ventede paa, at der skulde komme nogen og lade sig skubbe ud i det) foretog de nu et Par virkelig raske

„raid“ mod de fremrykkende Nørre-
jyder.

En rask lille Patrulje trængte
en Morgenstund ind i Viborg og
tog mellem 5 og 8 Fm. 11 Nørre-
jyder til Fange. De blev taget en
for en, naar de intetanende kom
gaaende ned ad deres egne Gader.
Men saa vilde Skæbnen, at den
samme Patrulje ved 10-Tiden blev
overmandet af en overmenneske-
lig Træthed (den havde cycled uaf-
brudt siden Kl. 8 den foregaaende
Morgen). Den lagde sig til at sove
paa en Mark, hvor 35 Nørrejyder
nøjagtig $\frac{1}{2}$ Time efter fandt det
passende at komme trampende ind
over dem uden at vise mindste
Respekt for deres haardt tiltrængte
Søvn. Det lykkedes Patruljens 5
Mand at unddrage sig Forfølgelsen
og forsvinde i en Skov 600 m
borte, men 2 Mand blev taget til
Fange og med dem de 11 erobrede
Armbind, som — oh ve! — laa i
en Cykeltaske, som gik samme Vej
som Fangerne.

Jeg ved ikke, om det var disse
Fanger eller nogle andre, som
ovenpaa den Historie maatte til-
bringe 2 Dage og Nætter i Kap-
tajn Bennikes Kulkælder, men der
sad i ethvert Fald et Par Herrer
i den og i et Tidsrum som anført,
og mellem disse skal der have
været en københavnsk Student,
som intetanende kom cyklende
gennem det krigshærdede Omraade
og blev antastet og sat fast for
Spioneri, netop som han lagde sin
Rygsek fra sig og gav sig til at
betragte Kalkmalerierne i Viborg
Domkirke.

Kaptajn Bennikes Villa var i det
hele taget i de første bevægede
Krigsdage Genstand for megen
Opmærksomhed — den, der viste
den størst Interesse, var dog en
Patrulje af Midtjydske, som havde
slaaet sig ned i et højt Træ lige-
overfor Villan og haget sig ind
paa dennes Telefonledning med et
hjemmelavet Lytteapparat.

Der var en udmærket Mand —
han blev kaldet Smeden, der i 2
samfulde Dage skænkede denne
Virksomhed hele sin Opmærksom-

hed — og han hørte hvert eneste
Ord, der blev sagt paa Ledningen
(undtagen naar Fru B. ringede efter
1 Pd. Sukker, saa lagde han galant
Røret fra sig). Han skal oprinde-
lig have haft en Mand til at afløse
sig, men da han ved en Afløsning
fandt Vedkommende sovende med
Røret for Øret — overtog han
Tjenesten helt paa egen Haand.
Han fik sendt Midtjydske en Masse
vigtige Oplysninger, og han havde
Fornøjelsen af at se flere fjendt-
lige Armeer samles for sine Fod-
der og modstod kun med Møje
Fristelsen til at smide noget ned i
Hovedet paa dem.

Det skal siges til denne Patrul-
jes Ros, at den ikke blev taget
— og da jeg traf den under Til-
bagegang et Sted nord for Silke-
borg, anslog den med stor Nøj-
agtighed Nørrejyderne samlede
Styrke efter de 600 bayerske Pøl-
ser, den havde bestilt hos Køb-
manden i Kjellerup. De første Par
Dage syntes i det hele at have
staaet i midtjydske Divisions Tegn.
— Hvor man kom frem, hørte
man om smaa nørrejydske Patrul-
jer, der var blevet overfaldet, og
Fanger, der sad under Laas og
Slaa snart i et Vognskur og snart
i en Beboelseslejligheds mere kom-
fortable Omgivelser.

Dyrlæge Kruse, som jeg træffer
paa Vejen, har lige befordret en
Transport sydpaa.

„Jeg kom kørende omtrent her“,
siger han, „og pludselig er der en
lille Spejder, der staar frem midt
ud paa Vejen og rækker Armen i
Vejret til Tegn paa, at jeg skal
standse.“

„Kan vi faa den Vogn der“,
spurgte Fyren — „vi har 4 Fan-
ger, der skal sydpaa.“

„Ja, hvad mener Du egentlig —
skal det være med eller uden
Chauffør?“

„Det er ligemeget. Vi har selv
en Mand, der kan køre, og han
kan ogsaa flyve — saa bare vi faar
Vognen.“

„Naadal! Lad gaa — — — jeg
skal selv køre for jer.“

De stiger op med deres Fanger,

og vi skal lige til at køre — saa
lægger Purken sin Haand paa Rat-
tet og siger alvorligt til mig

„Hør, sig mig — det er da in-
gen Rutebil.“

„Nej da — men hvorfor?“

„Jo, de maa nemlig ikke benyt-
tes i Henhold til Grundlaget.“

„Og saa kører vi.“

De nørrejydske Armeer rykker
ind i Silkeborg.

De glemmer, at de er i en
fjendtlig By.

Spejdere, der gaar ud for at
købe Wienerbrød, for-
svinder sporløst.

Mens alt dette staar paa, rykker
Nørrejyderne uanfægtet frem. Den
13. er de brudt op fra deres Byer,
den 14. samles de om Kjellerup,
herfra er de om Eftermiddagen
rykket videre til Hinge, hvor de
om Natten opslaar deres Lejr ved
Søbredden — og den 15. fortsæt-
ter de mod Syd og rykker ind i
Silkeborg, hvor de i en stor bro-
get Klynge holder Hvil midt paa
Torvet og udskriver Forplejning
for de nærmest følgende Dage.

Men Midtjyderne er stadig paa
Spil, og Spejdere, som enkeltvis
vover sig ud i Byen, bliver truk-
ket ind i Gadedøre for at ende
deres Dage i et eller andet skum-
melt Fangehul.

Under dette Hvil faar jeg Lej-
lighed til at tale med 6 smaa Folk
af Nørrejydske, som har gjort Be-
gyndelsen af Feltoget med og som
nu efter deres Føreres Bestem-
melse skal retourneres med Toget
til deres Hjemland. De er 7 Aar
— saa det er ikke godt at vide,
hvordan de har sneget sig med.
Men deres Tilstedeværelse er et
Tegn paa, i hvor høj Grad Nørre-
jyderne har følt sig forpligtet til
at kæmpe for deres Nationalsag.

Vi beslutter, at vi vil gaa ind
paa et Hotel for at faa noget at
spise.

„Har I set noget til Fjenden?“
spørger jeg.

„Ja, i Gaar ved Hinge saa vi
én — han var taget til Fange.
Vagn græd, da han saa ham.“

Spejderchefen forhører Nørrejske.

„Ja, det er nogle forfærdelige Karle, de Midtjyder. I maa se at faa slaaget dem. Det kan ikke gaa paa den Maade.“

„Hvad synes I ellers om Krigen?“

„Aa, dette er jo ikke Krig. Vi marcherer jo bare. — Vi har gaaet 8 Mil — ja, det er da det aller-mindste.“

Der kommer et Fad med Smørrebrød paa Bordet.

„Ska' vi ikke ha' noget varmt?“ er der en, der siger. Vi taler lidt om det og bliver enige om, at det skal vi.

„Jeg siger „brandt“ for det Stykke“, bemærker en af dem, og han rejser sig og sætter Fingeren i et Stykke med Steg — en Bevægelse, som øjeblikkelig følges af hele Flokken.

De næste 15 Minutter spises der i Tavshed — derefter er der en, der rejser sig og holder en Tale for Krigen, som han haaber, at alle glæder sig rigtigt over, og da der er gaaet et Kvarter til (under hvilket der er blevet sat en Bøf paa Bordet), foreslaar han, at vi allesammen skal lette lidt paa Livremmen.

„Ja“, siger Vagn — men nu siger jeg „brandt“ for en Vinduesplads i Kupeen.

„Hvordan skal det nu gaa, naar I tager hjem“, spørger jeg. —

De ser lidt betænkelige ud, men en af dem fatter sig og siger — aa, de klarer sig nok.

Ovenpaa denne Tillidsfuldhed følte jeg Trang til at se lidt til, hvad Modparten foretog sig (det er en herlig Ting at kunne gaa rundt som Krigskorrespondent og Overdommer mellem de fjendtlige Linier uden Fare for at blive halet ned i en mørk Kælderhals) og efter meget Besvær lykkedes det mig at finde Chefen for den midtjydske Generalstab i et lille Hus i Aagade midt i den af Fjenden besatte By.

„Hvorledes gaar det“, spurgte jeg.

„Tak, udmærket.“

„Ved De, at Fjenden er rykket ind i Byen?“

„Meldingen om det er endnu ikke indløbet.“

„Hvor staar deres Hær?“

„Ja — Generalstabschefen havde ikke rigtig Føling med den i Øjeblikket — han vidste oprigtig talt ikke - - -“

„Naa og Vandhullet.“

„Jo — man regnede stadig med denne Chance.“

Ud paa Eftermiddagen gik Nørrejske ud af Byen og rykkede gennem Skovene sydpaa og nærmede sig virkelig Vandhullet — men rigtigt nok i en saadan Afstand, at der ikke kunde være Tale om at skubbe nogen ud i det.

Den slog sine Telte op paa en aaben Mark, sikrede sig ved udstillede Poster og gav sig til at lave Mad, og da det, ud paa Aftenen gav sig til at pjaskregne — havde alle faaet hvad de skulde have at leve af, og laa saa tørt og lunt, at de kunde se ganske bort fra, at det øste Spande ned over dem.

Under dette laa Midtjyderne adskilte i 2 Grupper som gensidig ikke kendte ret meget til hinandens Beliggenhed — den ene i Silke-

borg og den anden i Skovene sydpaa — og først sent ud paa Aftenen lykkedes det dem og Generalstabschefen at komme i Forbindelse med hinanden.

Men nu var det ikke længere dem, der angreb.

Fra Nørrejske blev der udsendt en stærk Ryttercyklestyrke, som først gjorde Jagt paa den ene og saa paa den anden Gruppe — og det saa grundigt, at den ganske lammede deres Handletrang.

Midtjyderne havde overhovedet ikke medført Telte. De vilde være fri i Deres Bevægelser og ikke hæmmet af noget Træn. Men Resultatet var, at den ene Gruppe søgte Ly i Byen og den anden i Skoven — og helt tørt var det i ethvert Fald ikke det sidste Sted.

Den sidste Gruppe levede i Mindet om, at den engang ved Felttogets Begyndelse havde faaet saa og saa mange Kopper Kaffe i en venligsindet Landsby — men siden den havde forladt Civilisationen og var rykket ind i de store Skove, havde Kosten udelukkende været Vand og tørt Brod og Blaabær.

Der var Spejdere i denne Hærgruppe, der var lige saa blaa i Ansigtet som deres Maver var slunkne, men naar man spurgte dem om de sultede, afviste de med Foragt en saadan Tankes Mulighed.

Da jeg Morgenen efter den Nat de havde tilbragt i Skovene tillod mig at spørge dem, om de havde faaet noget varmt, fortalte de mig, at de lige havde løbet 200 Meter — op og ned ad Vejen.

Midtjydske maa skarpt forfulgt trække sig Øst for Gudenaan. Nørrejderne gaar svømmende over Aaen frem til Angreb.

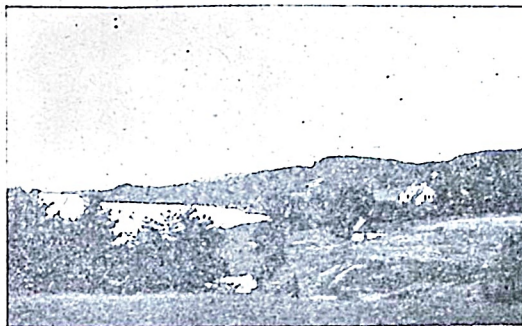
Tidligt om Morgenen den 16. Juli lykkedes det midtjydske at faa givet Ordre til en Samling nordpaa tæt Syd for Silkeborg, men aldrig saa snart erfarede de, at hele den nørrejske Hær rykkede tilbage mod Silkeborg, for de besluttede at trække begge Hærgrupper Øst for Gudenaan for at have

denne mellem sig og de overlegne Modstandere — det var under disse Bevægelser, at hele den nørrejydske Arme paa engang saa sig staaende Ansigt til Ansigt med Midtjydernes sydlige Hærgruppe — hver paa sin Side af Gudenaen og her var det, at 30 raske Nørrejyder i ufor-glemmelig Hast klædte sig af skjult bag deres egne og paa engang brød frem og kastede sig i Vandet for svømmende over Aaen at naa ind paa Modstanderne.

Den overraskende Dristighed hvormed dette Angreb blev sat an, de 11 Skalpe og den Flugt af en hel Hærgruppe, der var Resultatet af den vil stedse staa som et af de smukkeste Minder i Nørrejydskes Historie.

Og med dette berømmelige Angreb sluttede Matabelekrigen med en afgjort Sejr for Nørrejydske.

Tiderne vil vise, om de vil kunne hævde den Plads, de erobrede sig

Fra Krigszonen.

i Matabelekrigen, og Tiden vil vise, om den slaede midtjydske Division vil forstaa at hævde sig som de Kærnetropper, de gør Fordring paa at være, om de virkelig ogsaa forstaa sig paa at bære Hovedet højt under haard Modgang — eller det kun er naar Solen skinner, „at de er bedst.“

Resultatet af Krigen tager sig opgjort i Poinis saaledes ud:

Midtj. Nørrej.

1. For at være vel underrettet om Fjenden (Patruljerne) ..	50	60
2. For at stille det størst muligt Antal Krigere	20	60
3. For selve Krigsførelsen	65	75
4. For Forplejnings og Lejrordninger ...	50	100
5. For Fanger tagne under Krigen.	106	54

291 349

Plumbins

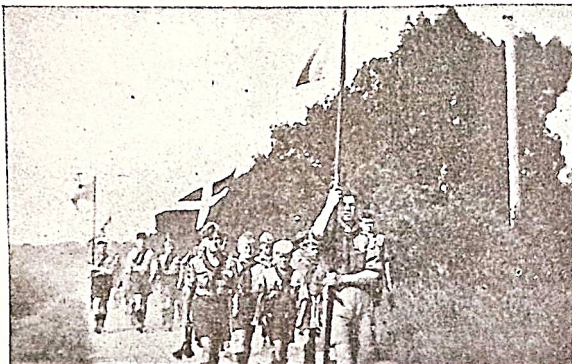
IV. Søspejder-Langfart.

Kl. 9 Aften den 6. Juli lettede Wille-

moes fra Bojen ved Skovshoved og stod Nordpaa i meget smukt Vejr med 20 Søspejdere ombord. Vinden var imidlertid svag, og ved Strømmøllen

løjede den helt, hvorfor vi kaster Anker der for Natten. Det har sin egen Charme paa Langfarterne næsten hver Morgen, naar man stikker Hovedet op af Ruffet, at se et nyt Landskab for sine Øjne, at „spejde“ til alle Sider og faa sig grundig orienteret. Som oftest kastes der Anker om Aftenen eller ud paa Natten, saa man først næste Morgen kan beundre Omgivelserne. Ved Strømmøllen havde vi imidlertid været saa ofte, saa næste Morgen gjaldt det blot om at komme videre hurtigst muligt.

Ved Helsingør ventede vi for at tage en Søspejder derfra ombord som var Gæst paa Turen. Mens vi lå der, fik vi Visit af „Sea-scout“, det var andre (Forts. S. 20.)

Paa Vej til Gjorslev.

Hertug Knuds Division.

Divisionens Forhistorie er nøje sammenknyttet med dens Stifters Pastor Peter Schindlers Ungdomsaar.

Som Dreng var han en begejstret Deltager i F. D. F.s Liv og særlig da i Landkolonien »Jomsborg«. Under sine Studier tog han ivrig Del i Ungdomsarbejdet, og da han blev Katholik, forlod hans gamle Kierlighed ham ikke. I Rom som i Paris, Wien, London, i Belgien og Schweiz havde han Lejlighed til at studere Ungdomsarbejdet i dets forskellige Former.

Under en Ferie i Italien var han Lejrchef for 1. Siena Troops Lejr i Toiano i Chianti Bjergene, og

hans Erfaringer herfra overbeviste ham om, at Spejdersporten er den bedste Form for Ungdomsarbejde.

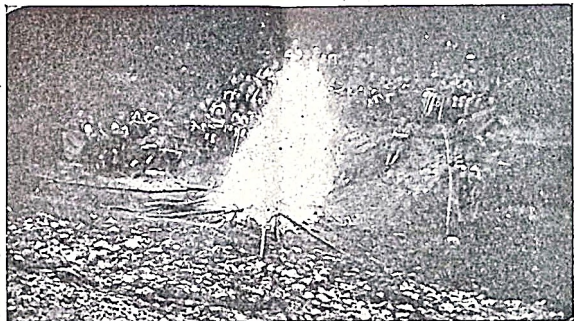
Da han i 1918 kom hjem som Præst, var hans første Opgave at oprette en katolsk Spejderdivision.

Ogsaa fra anden Side havde i den nærmest foregaaende Tid Bestræbelser i samme Retning været i Gang, og en Foraarsaften samledes da en Kreds af interesserede i Bispegaarden i Bredgade — der var, foruden Pastor Schindler, Pater Koch, et Par gamle Spejdere og nogle flere unge. Pastor Schindler skildrede de forskellige Former for Ungdomsarbejdet i Ind- og Udland og fremhævede Spejdersportens Fortrin, som personligt Bekendtskab, bl. a. med Biskop Butt i

London, de engelsktalende katolske Spejders Generalkapellan, havde bekræftet. Man vedtog at oprette en Division; den højerværdige Biskop Johannes von Euch gav straks sit Samtykke og gav sin Velsignelse til det forestaaende Arbejde.

Man valgte Hellig Hertug Knud (Lavaard) — Sjællands gamle Skytspatron — til Navne- og Værnehelgen, henvendte sig til Det danske Spejderkorps og fandt saavel hos Korpsraadets Formand General Castenschiold som hos Spejderchefen Ritmester Lembeke venlig Forstaaelse.

Den 20. April 1918 aflagde Divisionschefen og de faa vordende Førere Loftet, og den 1. Maj blev en Overenskomst med Korpsset afsluttet; vi tilhørte — og har altid været glade for at tilhøre — Det danske Spejder-

Lejrbaal.

korps, men vi stod som selvstændig Division. Et Præsidium dannedes under Biskoppens Førerskab af Pater Koch, Bestyrerne for de fire katolske Skoler i København, Direktørerne Anton Petersen og Høhling, Murer- mester Günther og Ingeniør G. Wissum.

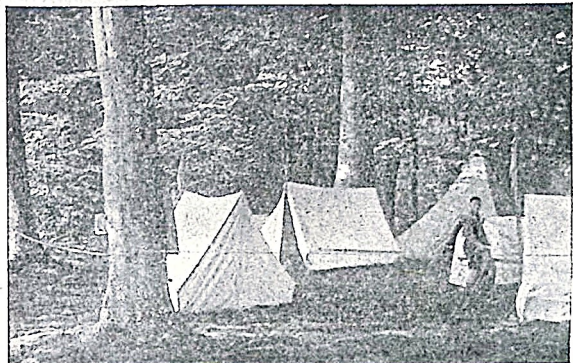
De første Øvelser blev holdt i de lune Forsommeraftener paa Taglegepladsen i St. Knuds Skole i Stenogade, Standeren i de pavélige Farver — hvidt og gult — med H. K. D. blev indvjet — og Vanskelighederne begyndte. De første Fejlgreb, manglende Erfaring, uheldigt Førervalg gjorde sig gjeldende, Gang paa Gang samlede truende Uvejrskyer sig, men Troen paa vor Sag gav os Mod, saa vi sejrede.

Lejrbaalspladsen.

Om Sommeren blev den første Lejr holdt ved Gjorslev. Efteraaret bragte ny Fremgang og nye Vanskeligheder, der først langt senere blev løst. I den Tid udkom »Bønnebog for Spejdere af Hertug Knuds Division«, udarbejdet af Divisionschefen, den findes nu i 2. Oplag. En Række Artikler om Spejdersagen i det katolske Ugeblad hidrøg til at udrydde mange Fordomme, og Arbejdet tog stadig mere ordnede Former.

Ved Nyltaarstid blev Chefen syg og maatte rejse bort, — alter var Divisionen truet, men Førerne traadte til med dobbelt Energi og førte den gennem alle Skær, saa at den nu staar med tre reelle Tropper — St. Jørgens Tropp, Troppfører Johannes Martensen og Assistent Valdemar Kliem, 1. Absalons Tropp, Troppfører Kaj Lundby

En Tropplejr i Divisionslejren ved Gjorslev.

Vil nogen lære Divisionen at kende, da skal han være med i en Lejr, hvor Dagen begynder med Messe ved et Rejsescalter i fri Luft og ender med Aftenbøn og den præstelige Velsignelse. Divisionen søger sin Kraft hos The Chief Scout — som Englænderne siger —; enhver, der er med, vil se, at det ikke dæmper sundt Humør eller hæmmer nogen Kraft, men tværtimod renser Luften og løfter Sindet.

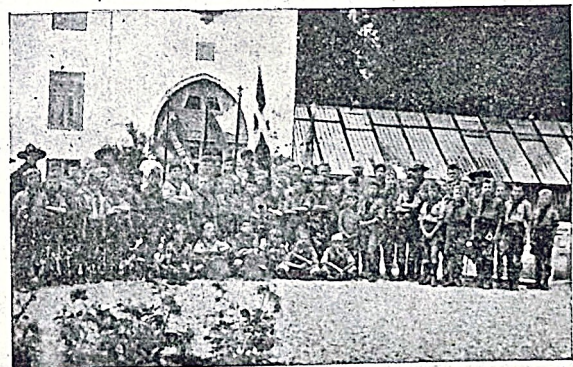
Lejre.

Foruden Week-end Ture og andre Smaaturs i Tropper og Patruljer eller for enkelte Spejdere har Divisionen haft følgende Lejre:

1918. 12/7-27/7 ved Gjorslev paa

Stevns. Lejrchef: Divisionens daværende Chef Pastor Schindler, Instruktør: Troppfører G. Wissum. I Lejren deltog ca. 65 Spejdere. Hele Lejrlivet og Uddannelsen tog Sigte paa fra første Færd at lægge den bedst mulige Grund for Divisionen, haade moralsk og praktisk.

1919. 17/7-27/7 ved Fakkegrav ved Vejle Fjord. Lejren ledes af Divisionschefen. Der deltog ca. 70 Spejdere. Der arbejdedes dels paa en Gentagelse af det tidligere lærte, dels paa fortsat Dygtiggørelse til Prover og Tegn, Felttjeneste m. m., idet der selvfølgelig principielt lagdes mest Vægt paa Indøvelse af saadanne Ting, som i og ved Byen vanskeligt udføres, f. Eks. Pionerarbejder o. lign.

Paa Gjorslev.

1920. $\frac{3}{4}$ — $\frac{21}{4}$ ved Gjorslev. I Lejren deltog ca. 85 Spejdere.

Nedenfor skal gives — hovedsageligt som Uddrag af Divisionens Overenskomst med Korpsen af $\frac{1}{5}$ 1918 — nogle Oplysninger om Formaal og Organisation.

Formaal.

»Divisionens Opgave er

- 1) at være et Led af det katolske Ungdomsarbejde, idet den vil virke for Spejdersportens Udbredelse blandt katolske Drenge,
- 2) at medvirke til og at anerkende Oprettelsen af nye Tropper under Divisionen — i Byen som i Provinsen —, at udnævne Førere for disse samt at have Ansvaret for deres hele moralske og økonomiske Ledelse.

(Punkt 4.)

Vort Løfte lyder:

„Jeg lover paa min Ære at gøre mit bedste for

- 1) at gøre min Pligt mod Gud, Kirken, Kongen og Fædrelandet,
- 2) at holde Spejderloven,
- 3) altid at hjælpe andre,
- 4) at være vaagen, mandig og ren.

(Punkt 10.)

Organisation.

»Divisionen er underlagt Det danske Spejderkorps.

Divisionen ledes af en Divisionschef med Stab og har sit særlige Præsidium.

Divisionens Tropper skal være organiserede som Korpsets øvrige Tropper og hver for sig have et Tropsraad.

(Punkt 2.)

Hver Trop har sin Kapellan.

Den enkelte Trops Stilling til den lokale Organisation og til Hertug Knuds Division fremgaar af Korpsets Skrivelser af $\frac{1}{5}$ 1919:

— — — Denne Trop skal fremtidig have Underretning om alle samlede Foretagender i Divisionen (den lokale) og have Lejlighed til at deltage i disse. Det henstilles til Divisionen ved Planlæggelsen af saadanne samlede Foretagender at tage fornunder Hensyn til, at den katolske Trop ogsaa kan deltage (katolske kirkelige Handlinger). — (Navn-)Trop

vil fremtidig til Efterretning for Divisionen indsende Maanedsrapport. Iovrigt er Troppen med Hensyn til alt andet underlagt Hertug Knuds Division — — —.

»Blandede Tropper under Divisionen er tilladte, men »Hertug Knuds Division betragter det som selvfølgelig, at ikke katolske Drenge i Divisionen er stilledes aldeles frit i religiøse Sager.» (Af Overenskomstens Punkt 9.)

Vort Maal med vore Drenge er, at de skal ligne alle Spejders Forbillede og Værnehelgen St. Jørgen og Divisionens Værnehelgen Knud Lavard, men — det er vor Tanke og Grundlaget for vor hele Virksomhed — vil vi efterligne deres Liv, blive Riddere, som de var, saa her vi heller ikke tage den Grundvold bort, som de hyggede paa, Troen paa det evige, Troen paa Gud og — saaledes var det jo — Troen paa hans Kirke.

Derfor staar Hertug Knuds Division som særlig katolsk Division.

Hertug Knuds Division hilser sine Brøderdivisioner og siger Korpsen Tak, fordi der var Plads ogsaa til os, og fordi vi aldrig har følt vor religiøse Følelse krænkede, men altid har modt Forstaaelse.

Det er vort Haab, at vi til Gengæld maa gøre Korpsen megen Ære.

E. Wissum.

(Genpart.)

»Jeg nærer det mest levende Ønske om, at Hertug Knuds Division som et vigtigt Led i vor katolske Ungdomsbevægelse maa trives og finde en frejdig Tilslutning fra Ungdommens Side.

En gammel Sætning siger: »Mens sana in corpore sano«.

Spejderidrætten bidrager efter Evne til at hævede den Sandhed, der er udtalt i disse Ord. Ved sin stramme Disciplin, ved sine velordnede Øvelser hærdter og udvikler den det legemlige Grundlag for Sjælelivets sunde og frejdige Udvikling, — en Udvikling, der faar sit Præg ved at stilles under St. Knud Lavards Beskyttelse. Ligesom denne herlige Legemliggørelse af Middelalderens Kristendom og kraftige Fromhed, skal ogsaa Spejderen ikke blot være kraftig og dyg-

tig til Idræt og alt Arbejde, men ogsaa være en Herrens Tjener, der opfatter Guds Viljes Udførelse som Livets første og vigtigste Opgave.

Med Føje udtaler jeg derfor det Ønske, at saa mange som muligt iblandt de Unge maa fylkes i den Skare, der har stillet sig under St. Knud Hertugs Beskyttelse.

København, 1. September 1920.

Johannes von Euch, Biskop.

»En Korporation, der foruden alle Spejderdyderne og jævnsides med den sunde og styrkende Spejdersport giver sine Medlemmer en katolsk Opdragelse og stiller dem det store Maal at stræbe efter: at være en oprigtig og god Katolik samtidig med at være en pligtopfyldende Borger, stærk og sund paa Legeme og Sjæl, synes mig at have naaet det ideale i sin Stræben! Hertug Knuds Division fortjener en fremskudt og ærefuld Plads blandt det dansk-katolske Ungdomsarbejde, og den har hidtil formaaet at hævede den med Glands! Saa længe den Begejstring for de højeste Idealer, som Divisionens Stifter og første Chef lagde som Grundlag for »H. K. D.«, lever blandt dens Førere og Spejdere, tør man trygt se dens Fremtid i Mode.«

København, September 1920.

Anton Petersen, Direktør.

For Genpartens Rigtighed.

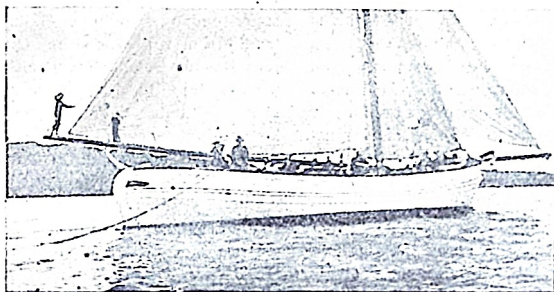
E. Wissum.

Søspejder-Langfart.

(Forts. fra S. 17.)

Søspejdere fra Skovshoved, der var staaet op Kl. 4 om Morgen og havde indhentet os. De kippede med Flaget idet de strøg forbi, og satte derpaa Kursen ad Helsingborg til.

Kl. 1 sagde vi Kronborg Farvel og i stiv Kuling, men straalende Solskin, lænsede vi over Kattegat gennem Snekeløbet og naaede Aarhus Kl. 1 Nat. De halvandet Dogn vi blev her var vi fuldt optaget af Besøg i Byen, Udflugter, utallige Visitter ombord af søspejderinteresserede, unge og ældre o. s. v., og egentlig vilde vi meget gerne være bleven der noget længere. Men det gjaldt om at naa videre, og

Willemoes: fint Vejr.

da Vinden syntes god, littede vi den 9 Kl. 12 Middag. Næppe var vi dog kommen ud af Havnen, for det blev Vindstille. Vi kastede Anker ud for Ørnereden og Mandskabet sprang paa Hovedet i Vandet, men da Badningen var forbi, blæste det lystigt op, og der kom Fart i „Willemoes“. Det blev en rask Sejlsads med enkelte Byger og stadig Kryds Vest om Endelave, forbi Søspegderflaadens sidste Tilvækst Fregatten Jylland i Juelsmindebugten og ned til Indløbet ved Vejle Fjord, hvor vi kastede Anker Kl. 11 Aften.

Ogsaa ud gennem Vejle Fjord havde vi den næste Dag Modvind, og da den tilmed var svag gik det langsomt; men saa meget des bedre Tid havde vi til at nyde Fjordens Skønhed i et pragtfuldt sommerligt Vejr. Vi var i Havn Kl. 6 Aften. Programmet her var det sædvanlige: Udflugter (til Grejsdalen i Landauere), Gæster ombord, Provianttering, o. s. v. Næste Dag ved Midtagstid sejlede vi ud for at overvære et stort Kaproningsstævne i det inderste af Fjorden. Kl. 3 satte vi Kursen ad Trellænæs, hvor vi var inviterede til Middag og Bal.

Trellænæs, der ejes af Præsidenten for Søspegderflaaden, er en stor Seværdighed; der er en pragtfuld Natur.

Og nu gik Turen videre til Fredericia, Assens, Sønderborg (med Tur til Dybbøl og Besøg om Aftenen hos den ny danske Amtmand), Svendborg, Lohals og videre Syd om Sjælland hjem.

En 5 Mils Biltur i Assens med Midtag i en landlig Kro bør noteres særlig midt i et Utal af Oplevelser til Lands og til Søs. Et Besøg paa Thors,

Fint Vejr: ombord.

der ogsaa ejes af Præsidenten, ligesaa. Bal i Christiansminde ved Svendborg, og Lohals bør maaske heller ikke forbigaaes. Men et voldsomt Tordenvejr med Brandstorm, der overraskede os meget pludseligt midt i den mest idylliske Aftensejlsads ned gennem Lillebælt, staar ogsaa tydelig prentet i vor Erindring. Med fuldkommen søspegdermæssig Hurtighed og sikkert Haandelag blev Topsejlet hjerget, Skuden vendt og løbet ind under Land i Læ uden at støde paa Grund i den Fart, den havde; i Bølgeomørke og Regntykning, hvorpaa der kastedes Anker og hjergetes de øvrige Sejl. Og nu lod vi det tordne og regne saa meget det vilde, mens vi nød vor Aftenhe i Sationen.

Paa Vejen fra Sønderborg til Svendborg mødte vi en Yawl, der var løbet paa Grund. En Jolle blev sat ud fra „Willemoes“, og 3 Søspegdere roede over for at tilbyde Hjælp. Tilbudet blev modtaget, Willemoes løb saa tæt ind til Grunden som muligt, kastede Varpanker ud, fik Mandskab ombord i Yawlen, for at svinge Storbommen ud, bemandede den og saaledes krænge Baaden over, og nu sattes Ankerspillet paa Willemoes igang. Det kneb, men snart var dog Sagen klaret, og Yawlen kunde nu følge efter „Willemoes“ ind gennem Svendborg Sund. Klokken var imidlertid bleven 11 om Aftenen, og ved 12-Tiden naaedes Svendborg Havn.

I Bøgestrømmen løb Willemoes selv paa Grund under et vanskeligt Kryds paa meget ringe Dybde; men Søspeg-

derne klarede selv Situationen og fik den let ved egen Hjælp.

Den sidste Del af Turen blev en strygende Sejlsad med Vinden ret agter ind og 8 Knobs Fart over Koge Bugt. Natten mellem den 19. og 20. Kl. 1 var vi ved den hjemlige Bøje igen.

I hver By, vi besøgte, hvor der var Søspejdere, indbød vi en af disse til at gøre en Del af Turen med som Gæst ombord, og vi havde saaledes den Glæde at have Gæster fra Helsingør, Aarhus, Vejle og Svendborg. De sidste sagde vi Farvel til i Skovshoved.

K. E. Nielsen.

Genforeningslejren ved Halk 13.-23. Juli 1920 i Sønderjyske Division.

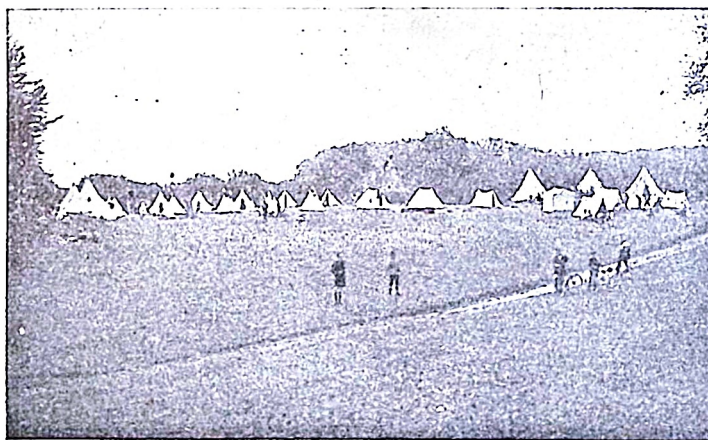
Vi skulde ha' ligget ved Gennerbugt i Sønderballe — Stedet var smukt og alt var beredt paa det bedste. Madvig havde det hele gjort klar, paa March til Stedet Spejderne var og Klunset kort ud med Heste. Da trak for Solen saa sort en Sky: „Mund og Klovsyge“ i Sønderballe By; Nu Spejdere: „Gør jeres bedste“.

Ja, det var ikke muntre Vilkaar, men det gik. Vi fandt os Kl. 2 den 13de Juli stedløse og fredløse, og allerede Kl. 9 kunde vi installere os paa den dejligste Lejrplads ved Halk Strand. Chefen gik i Spidsen og alle Spejderne fulgte ham. Gode Raad fik han af gode Mænd — det var ikke fra Herodes til Pilatus, han rendte, de var ikke Sønderjyder — det var ganske andre Folk han fik at gøre med. Folk der baade vilde og kunde hjælpe ham. Og ganske vist maatte Halvdelen af Spejderne den første Nat sove i en Lade, det blev dog en Spejderlejr — saa spejdermæssig og spejdergod som nogen. Spørg kun dem der var med. Spørg den lille Flok fra København, der flakkede om for at finde os, da vi ikke var, hvor vi skulde være, og som mildest talt saa lidt underlige ud om Næserne, da de endelig fandt os. Og spørg først og sidst de sønderjyske Spejdere, Johansens Folk fra Aabenraa, Madvigs fra Haderslev, Jerichows fra Gram, Froms fra Fjelstrup og Leh-

mans fra Kristiansfelt og de 4 smaa Mænd fra Tønder. Ja, spørg Folkene fra Sønderborg, der kom paa Besøg og troppede op om Natten efter en drabelig Tur, mens vi sad om Lejrbaalet, og Vedel som sædvanlig bredte sig med mange Ord og Aabenraadrene, som sædvanlig løb den gale Vej op og ned ad Gustav Johansens Vindeltrappe, og mens Folk stod tykt bag os og lyttede til Sangene — en mørk Skare med Ansigtene røde i Skæret fra Baalet. Da stod Sønderborgkoret og raabte: „Vi vil i Seng“; „Vedel dyp“; „Hvor skal vi bo“; Ja, de havde Strabadser bag sig. Men spørg dem alligevel, da de havde brændt deres Fyrværkeri af og holdt deres Lejrbaal og stod parat til at drage af Sted igen 2

nen, snart paa Cykle og snart paa Bil, snart med og snart uden Hale. Manden fra Sibirien var — god nok (han kunde fortælle om Bolsheviker). Hestene var uundværlige, baade til vores Indianershow og til den daglige Vand- og Mælkehentning — I skulde have set vores lille Haderslevindianer i fuld Galop paa hans lille fede Kleppert. Kiosken var tom — hveranden Dag — og iøvrigt en glimrende Forretning; Geden var saa tam at den stod mellem Chefens Ben ved Morgenandagten og delte hans Køje om Natten; og det eneste der ikke duede var Vejene, men dem har vi allerede glemt.

Lejrens „Clous“ (staves maaske rettere Claus) var Hjemturen fra Assens. Det var hin berømmelige Dag da Him-

Dage efter, om de ikke havde følt Spejaanden og Spejdertonen give Genlyd i deres Sind. Jo, det var en Lejr.

Vi var 110 Sønderjyder, c. 30 Københavnerne (Ordstrup inclusive) og en Medicinmand foruden 2 Helleruppere — og vi var ikke en for mange, der var ingen at undvære og ingen der vilde have undværet den Lejr.

Vi havde ogsaa fuldt op af mærkelige Ting: et Meteor, en Ged, en Mand fra Sibirien, en Kiosk, en Greve, 2 Heste, skikkeligt Vej, Mad nok, Spir paa Kartofflerne, Udsigt til Fyn, Sønderjyllands højeste Skrænt, Hejrer i Luften og flere Ekspertter og Reportere paa Jorden. Meteoret var Madvig. Han kom om Natten og rendte om Morge-

len græd hele Formiddagen. Forst mens Kolonnen af morgengnavne Spejdere belæssede med Rugbrød og Ost o. s. v. i en tidlig graa Morgentime agerede Ilmarch til en lille værkbruden Station hvor de efter en halv Times blid Douche — der tog yderligere paa Humøret — gik ombord i et forsinket, bovlamt og alderdomssvækket Futtog med en raslende Kakkellovn for. Senere mens Assensfærgerne nær var sejlet fra Chefen og maatte behandles med Proteststrejke og Landgang paa ægte Bolshevikmaner (det var da Madvig optraadte som rød Rebel mod den stedlige Kommando) indtil Chefen viste sig i det fjerne med flagrende Skoder og Lynets Hast. Og endelig medens Pastor

Tade Petersen sov Middagssov i Kabytten paa Overfarten til Akkompagnement af hundrede Drengestemmer, der holdt Humøret oppe med Sørge-sange som „Jim og jeg“ og „den gamle Kaptajn“ afvekslende med Rugbrød-humpler og Solosang af Chefen: „For det første hvor ligger Korea“. Det var hin Dag da alt klarede op ved Kaffen i Skovpavillonen i Assens, Himlen og Spejderne og Træerne og Kirketaarnene og Medicinmanden — ja særligt den sidste — Tage Feddersen — thi var det ikke ham der opklarede den mystiske Historie med Biskop Erlandsen i Fangetaarnet paa Frederiksgave, der engang hed Hagenskov, men senere har faaet Navneforandring. Det var hin Dag da vi alle efter en frisk Bøf og et velsmagende Bad ved Aa gik Benene

fra Spejderne og fra den stadigt øgede Skare af Tilskuere der efterhaanden strømmede sammen — men endelig —

Under Sang og Hurraraab gled „Turisten“ ved Aftenstide ud fra Assens Havn. Viftende Lommestørklæder, „Der er et yndigt Land“. Det var de sønderjydske Spejdere, der drog hjem. Mens Mørket lagde sig, og Fyrene tændtes, gængedes vi paa den oprørte Sø. Humøret var højt, der var Æventyr i Luften, og Sangene klang gennem Natten. Ogsaa Søen var høj og mangen Spejder blev vasket, men kun faa blev grønne — i Ansigterne. Som en mørk Linie tonede Hjemmets Kyst frem — højere og højere. Den gav Læ for Vinden og smult Vande, og under aandeløs Spænding gled vi langsomt ind for at finde Lejren. De sagkyndige

Slut paa Legen ved Lejrens Ild synger vi alt hvad vi gerne vil, lufter vor krøllede Pære for al den Sjøv, der kan være.

Sidst vi synger til Danmarks Pris, blotter vort Hoved paa gammel Vis, tårner saa ind, smider Bæltet, snart ruller Torden fra Teltet.

(af Lejrsangen).

„Klemmer“.

Lad mig gaa hurtigt hen over Resten, Arbejdet og Træningen i Lejren, der gik, som det skulde og Søndagen med Opvisning og Konkurrencer, Besøg og Foredrag for Pressen og Forældrene. Vældige Kampe „paa Pinden“, som Kjær havde rejst og et Indianershow, der endte i Lillebælt. Og den store Konkurrence i Afstandsbedømmelse, Knob, Forhindringsløb, Stafetløb med mundtlig Melding, Forbindinger, Signaler og Skattejagt, Konkurrence i „Spejdersport“, som der var trænet til hele Lejren igennem. Det var en Arbejdslejr, og jeg tror der blev lært noget.

Haderslev vandt Præmien i Spejdersport og Præcision, Aabenraa I i Madlavning og i Lejrbaalsunderholdning, Fjelstrup i Lejrspport, Renlighed og Orden og i samlet Optræden paa Ture og ved Øvelser, medens de samme 3 Tropper stod lige i Anlæg og Gennemførelse af Træning.

Midt under Lejren maatte Chefen ind

af os (Haderslev trak, og Fjelstrup trak — ikke ganske „fromt“ med From i Spidsen, og Ordrup trak, som de var gale) for at komme for sent til Færge, og vi gloede hinanden ind i Øjnene med værkende Ben ved Tanken om, hvad det nu kunde blive til, hvorpaa vi drak billig Kaffe paa Byens fineste Hotel — med Klemmer til. Men det var Hjemturen:

Vi vil gaa let henover Indledningen, navnlig Chefens snart diplomatisk tavse, snart energisk paagaende og snart bedrøveligt sorgfulde og bekymrede Forhandlinger før det lykkedes at hverve en Skude til et sejle os lige hjem, det foregik under stor Spænding

gættede, og vore Signalhorn blæste efter Livstegn. Og de kom. Langt sydligere end vi havde ventet viste sig de spæde Blink af Ottos og Ivans elektriske Lommelamper som Blinkfy, og — aah hvor det lettede. Baad for Baad gled ind til Kysten — og ja det er snart fortalt, men vi vil længe minde den Tur og altid dens Lære: „Aldrig giv op!“

Og vi vil minde Lejrbaalene med de mange Sange og særligt Aabenraas udmærket spillede Scener fra det daglige Liv og Troldene paa Halk, der med deres Konge i Spidsen kom og vilde være vore Brødre — et af Chefens egne Bidrag.

til Haderslev for at hilse den danske Konge fra de sonderjyske Spejdere ved hans Afrejse med Dannebrøg fra Haderslev. Det blev sent — men det var mig en Glæde at kunne overbringe Hs. Majestæt Spejdernes glade Hilsen og fortælle, hvor glade de havde været for at faa Lov til og for at kunne være med baade til at hjælpe under Afstemningen og til at gøre Spejdertjeneste ved Festlighederne. Jeg lovede ham paa Spejdernes Vegne at de altid skulde „være beredt“. Og det var en Glæde at kunne bringe til Lejren en Hilsen

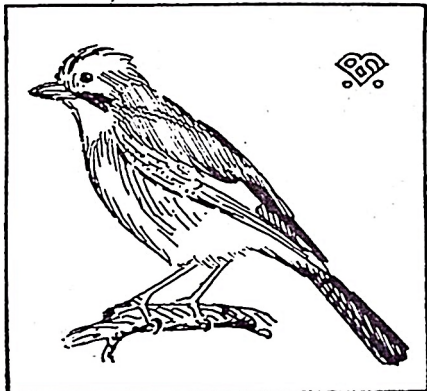
og Tak baade fra Kongen, Dronningen, Kronprinsen og Prins Knud — og den blev modtaget med Begejstring.

Og lad mig slutte denne min Beretning med som Chef for Lejren at takke Forerne og Spejderne fordi det ved deres Arbejde blev en god Lejr — fin i Tonen fra Morgenandagten til Lejrbaalet — og til de Mennesker paa Stedet og i Haderslev, der med en aldrig svigtende Velvilje viste os en uforglemmelig Interesse og Gæstfrihed.

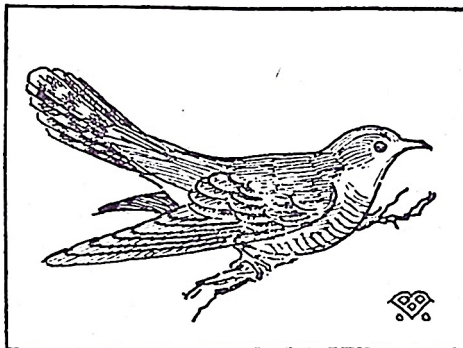
Chef.

Unser Weg.

I „fra alle Lande“ vil I finde en Opfordring fra Tropsf. Lundby til at støtte „Unser Weg“. Gør det! De østrigske Spejdere er vældig flinke og fortjener en kammeratlig Støtte. Desuden er Bladet pænt og fornøjeligt. Red.

Skovskade.

Gøg.

Fuglene i September.

August og tildels September er nok den Tid, hvor der er mest Afvexling blandt Fuglene; mange rejser, andre kommer nordfra, og da mange af Arterne paa den Tid holder sammen i Flok, tildrager de sig mere Opmærksomheden end til andre Aarstider. Gøg, Mursejler og Stork er de mest fremtrædende af de, der drager bort, men blandt Vadefuglene er der flere, der rejser i denne Tid, men de erstattes fuldtud af tilrejsende Arter nordfra. Tredækker og Bekkasin kommer til Moserne, Hjejler til Hederne og Kobbersnepper til Kysterne. En Del Fugle begynder deres Strejfen om, saaledes Mejsler, Skovskader, Træløbere og Spetter, og vi faar dem derfor at se mere og paa Steder, hvor de ikke er i Yngletiden.

Ind i September kan vi endnu glæde

os over de sidste Storke, der enkeltvis optræder hist og her; det er dog især Svalerne, der tiltrækker sig vor Opmærksomhed, naar de i de lune Høstdage i Massevis tumler sig over de afhostede Marker. De fleste er dog en skønne Dag borte, og vi har kun faa af dem tilbage foruden Støren af vore specielle Venner blandt Fuglene at glæde os over en Maanedts Tid endnu. Hyld og Røn, der staar i Frugt, samler mange Fugle og iblandt kan vi maaske træffe en og anden Sangfugl, der ikke har fulgt sine Lige, men nøler lidt, lokket af de mange Bær i Busk og Træ. Om Aftenen kan vi lytte til Trækfuglenes Toner, snart klagende Fløjt fra Hjejlen, snart munter Kvidren fra Svalerne, eller vi skelner de forskellige Drosleres Kendingssignal. Det er godt at følges med en, der kender disse Stemmer, der lyder til os fra Mulmet eller ud gennem de taagede Aftners Slør, det er den letteste Maade at

lære dem alle at kende, men man kan ogsaa selv erfare sig til meget og genkende mange Stemmer, som man ved Dagens Lys har hørt hos de forskellige Fugle. Det kræver dog, at man har Interesse dertil og bruger sine Øjne og Øren, hvor man færdes i det fri. Tænk paa Lærken, den drager ikke gennem Natten med de kvidrende Toner, den fylder Sommerdagen med, en kort Trille, det er det Hele, men man kan nemt lære den at kende, for Lærken kan ofte træffes om Dagen, baade kan man jage den tilfældigt op, naar man gaar sig en Tur, og den udstøder da den samme korte Lyd, eller man kan se den trække om Dagen, særlig ved Foraarstide. Saa er det blot at huske Toner for med Øret at kunne udpege Lærken i de vandrende Skarer, som Øjet ikke kan opfatte. Droslerne har de samme korte Kendingslyd, som vi lærte i sin Tid, men her at kendetegne alle Fugle ved Ord og Lyd er ikke muligt, blot et Fingerpeg og et Ord med paa Vejen til at vække Lyst til selv at lære mere.

P. Skovgaard,
Viborg.

Spejdernes egen Side.

Er denne Gang i særlig Grad „Spejdernes egen Side“, af Sven V. Knudsen, Hellerup.

Manden for det Hele.

Mel.: Honolulu.

Opsang.

Han har stødt Gesimsen,
han vil absolut til Themsen
til Jamboreen med hundred' Mand,
hvis han kan!
Engeland!
Alle Mand i Træningslejren
gør han ganske vis paa Sejren;
han vil bringe Mesterskabet
hjem til Danmarks Land.

Han ankommer.

Her er vi fra Copenhagen,
Ebeltoft, Løgstor og Skagen,
vi kommer alle over Nordenso,
po en po, po en po.
Er der anyone og some
boys'er, kan de bare komme,
de skal faa at føle, hvad vi kalder Klø.
Thi vores Tage
har besluttet ej at rage
sit Skæg, før Sejren er bleven hans.
Alle Mands
hertillands!
Tænk, om han som gammel Gubbe
sku' gaa om med sorte Stubbe,
blot fordi at vi lod ryge
denne Kæmpetjans!

I London.

Vi er glade, velfornøjet,
vasket, ren og pæn i Tøjet
med Damestrømper og Khaki do.,
den er go', well you know.
Vi er mer end meget villig
til en Tur paa Picadilly
med de smaa Misser, men vi faar „no“.
Thi vores Tage
har besluttet ej at rage
sit Skæg, før Sejren er bleven hans.
Alle Mands
hertillands!
Tænk, om han som gammel Gubbe
sku' gaa om med sorte Stubbe,
blot fordi paa Picadilly
vi tog os den Tjans!

Han har stødt Gesimsen,
han er kommet hjem fra Themsen
fra Jamboreen med hundred' Mand,
fra det Land
Engeland!
Alle Mand i Træningslejren
har han givet Del i Sejren,
han kom hjem med Mesterskabet
hjem til Danmarks Land!

I Olympia.

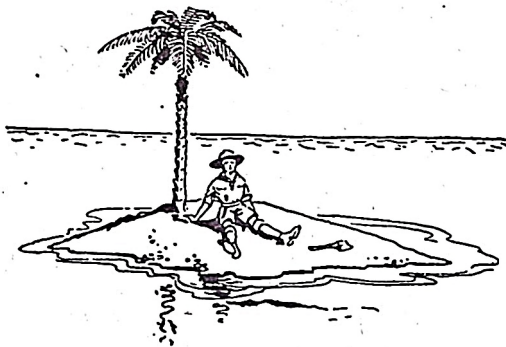
Alle Men'sker hyler fjollet,
de vil se, hvem der bli'r skollet,
om Danmarks Svende kan ordne Schweiz,
ryg og rejs hver en Splejs!
Der er tavst som i en Kirke,
man kan høre Tovet knirke,
træk, træk og slip ej, saa er den nice!
Thi vores Tage
har besluttet ej at rage
sit Skæg, før Sejren er bleven hans.
Alle Mands
hertillands!
Tænk, om han som gammel Gubbe
sku' gaa om med sorte Stubbe,
blot fordi vi ikke kunde
trække Schweiz til Vands!

Hjemme igen.

Den er vældig fin i Kanten,
Sølvpokalen, og de vandt den,
og vi vil huske alle dem, som trak,
sled og trak og kom back
overøst med Ros og Ære,
de var ret, som de sku' være,
dem allesammen, det hele Sjak!
Og vores Tage,
han kan nu la' Skægget rage,
saa fint og glat kan hver Stub han slaa,
thi vi saa, han ku' faa
Verdensmesterskabet fundet,
Verdensmesterskabet vundet,
han har vist os allesammen,
hvor det „Skab“ skal staa.

Philip Carrington: Spejdernes Lejrbog.

Oversat af *Svend Mejlbøe*.

V. Morgen.

Det halve af Dagens Besværligheder er overstaaet, hvis Du køn faa al Reng ring fra Haanden ved 9-Tiden, saaledes at Resten af Dagen er fri. For at opnaa dette maa en bestemt Plan overholdes. Morgenmaden skal laves, spises, og Grejerne vaskes op; Drengene skal i Vandet, holde Andagt, tage deres Morgens velser og spise Frokost, og Teltene skal ryddes op. Jeg skal give et Eksempel paa en saadan Plan.

Jeg sætter Reveillen til Kl. 6; jeg tænker, det er tidligt nok; der er ingen Mening i at afkorte Sovnen. Det vilde endda ikke skade at vente en halv Times Tid endnu. Udpurgingen maa i hvert Tilfælde fastsættes til et bestemt Tidspunkt, og Drengene maa ikke staa op eller tale tidligere. Der vil ikke være nogen Vanskelighed at forhindre dette hen mod Lejrens Slutning, men det er ret vanskeligt i Begyndelsen og næsten umuligt den første Morgen, naar de har sovet daarligt og vaagner ved første Gry. Man maa imidlertid gøre sig enhver Anstrengelse.

Drengene skal staa op med det samme og trække deres Tæpper ud paa Græsset, eller, hvis det er vaadt, anbringe dem paa det Stykke, der har tjent dem som underste Lag om Natten. De skal saa gaa i Vandet og sørge for at skrubbe sig rigtigt godt over hele Kroppen. Hvis der intet Vandløb er, maa der være en Spand Vand rede til hver Patrulje. Et Badekar kan godt laves ved at beklæde et

Hul i Jorden med Sejldug. Alt dette kan sagtens gøres i Løbet af et Kvarter; saa skulde der endda være Tid til at rulle Teltsiderne op.

Morgenmaaltidet indtages Kl. 6,15 for at give Drengene noget at "gaa paa", og Paraden finder Sted Kl. 6,30. Drengene skal stille sig op, naar Signalet lyder, og langsomt bevæge sig forbi K kkene for at modtage deres Rationer, som bør bestaa af Besk jter med Mælk eller Kaffe til. Kaffe er udmærket, da det kvikker op. Enhver, som kommer for sent, bliver nægtet Mad. Det er et godt Middel til at faa Drengene til hurtigt at staa op og klæde sig paa, hvilket levner rigelig Tid for alle til at faa Tæpperne ud og Teltsiderne rullede op for Paraden.

Kl. 6,30 er der Andagt, Honnor for Flaget, Afgivning af Meddelelser og Legemsøvelser. K kkene b r (i saa stort Antal som muligt) overvære Andagten.

Værdien af Andagten er afhængig af, at man begynder Dagen med den.

Flaghonn ren er kun en Ceremoni, men den bør ikke udføres skødesløst. Troppen retter sig op; Tropsf rerens hejser Flaget, og idet det udfolder sig, blæser Trompeteren: Hils. Spejderne hilser samtidigt og bliver staaende til den sidste Tone; de tager saa H anden ned samtidigt.

Legems velserne maa ikke være for kedelige. Aandedr ts velser til Udvidelse af Lungerne, nogle Styrke- og Hurtigheds velser og en rask Tagfat er Eksempler paa dem. Kropvridnin-

ger er udmærkede for de indre Organer. Øvelserne bør ikke tage mere end 20 Minutter.

Saa har man en Time, fra 7—8, til at klare Teltene. Det burde være en  ressag for enhver i Lejren, at Teltene ikke alene var ordentlige men fuldkomne. For man flytter sine Sager tilbage i Teltet, maa Grunden i dette være fuldstændig rensat for alt andet end Græs. Der maa ikke inde i eller udenfor Teltet være den mindste Stump Papir eller Halmstr a.

Tæpperne skal løftes hver Dag, og det gøres ved at sprede dem paa Græsset i Solen.

Madraser er upraktiske, ikke særlig sunde og fuldstændig unødvendige i en Spejderlejr. Et Underlag af Grankviste, Lyng eller tørre Bregner er det bedste. L s Halm foraaersager megen Ulejlighed, og, hvis det bruges, maa det rives omhyggeligt sammen i et H rne af Teltet.

Tæpperne skal foldes sammen efter en bestemt Metode og anbringes foran Teltet med lige store Mellemrum. En god Maade er det at folde dem to Gange paa langs og saa rulle dem op, det ene uden om det andet. Haandklæder kan man tørre ved at hænge dem op paa Buske og Teltreb (fra nogle Sider paastaas, at det ser sjusket ud — Du maa selv vælge mellem Nytte og Skønhed), og naar de er tørre, anbringes de ovenpaa Tæpperne; hver Drengs personlige Ejendele anbringes saa godt sammenstuvet som muligt, ovenpaa igen. Tandb rster, B ger, Aviser o. s. v. staves i Kitbag'en. K ller, Telts k og Reservepl kke (hvis man har nogle) anbringes indenfor til en af Siderne. Spejle, Ur, Messe-Grejer kan anbringes rundt om Teltstangen. Stor Opfindsomhed kan udvises ved Fremstilling af St vleskrabere, Tallerkenr kker, Lysestager, D rmaatter og andre Ting, for talrige at nævne her. Hvis alt dette bliver gjort rigtigt, vil det tage den fulde Time. Rimeligvis vil det tage mere de første Par Dage.

Frokost skal være forbi Kl. 8,30 (intet Maaltid maa være forhastet), og der er saa et Kvarter til at vaske op og gøre i Stand. Telt-Inspektionen kommer Kl. 8,45, bestaaende af Trops-

fører, Tropsassistent, Proviantforvalter etc. Hver Patruljefører har sine Spejdere parat. Han kommanderer „Ret“. Patruljeføreren hilser Tropsføreren og følger ham rundt inde i Teltet. Ved Slutningen hilser han igen og bortsender Patruljen. Spejdere ser sig om ellers ikke være stram militærisk. Telt-Inspektionen kan maaske være en lille Undtagelse. Spejdere gør meget lidt Eksercits, men de gør det godt.

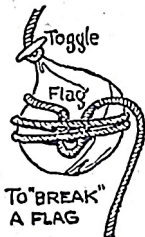
Der bør gives Karakterer hver Dag; det er en god Idé at lade det bedste Telt hejse et særligt Flag som Udmærkelse.

I Lighed med Patruljerne skal Proviantteltet, Køkkenet og Latrinerne inspiceres hver Dag.

Kl. 9 er det forbi, og Du kan begynde paa Dagens Arbejde.

At hejse et Flag.

Gør de to Rebender fast. Fold derefter Flaget paa langs i „Harmonikafolder“, saa det udgør en lang, smal Strimmel. Rul det derefter sammen i en Bylt. Slaa to Tørn rundt om det med det nederste Reb og stik en Bugt ned under dem. Der høles op i det øvre Reb. Et Træk i det nedre, og Flaget udfoldes.

En Chance for Spejdere.

Vi er Købere til alskaarne Bøge- og Egegrene, Bregneblade, Kastanje- og Ahornblade. Nærmere ved Henvendelse til

I/S Skals Tørreri, Skals.

Se Teksten »Patruljekassen« S. 30.

Paa Kamelryg gennem Wahabiternes Land.

Af Barclay Raunkjær.

Bearbejdet ved Klaus Vedel.

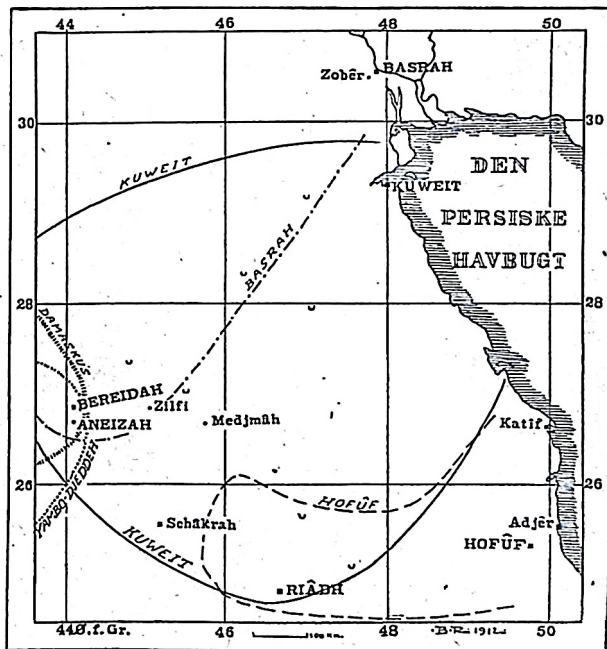

(Fortsættelse.)

Mobarek er nu 73 Aar gammel (1913) og har af sit store Harem kun 2 Koner tilbage, men endnu sætter han Pris

gifter fra Basaren og disse 2 Steder er da Byens vigtigste.

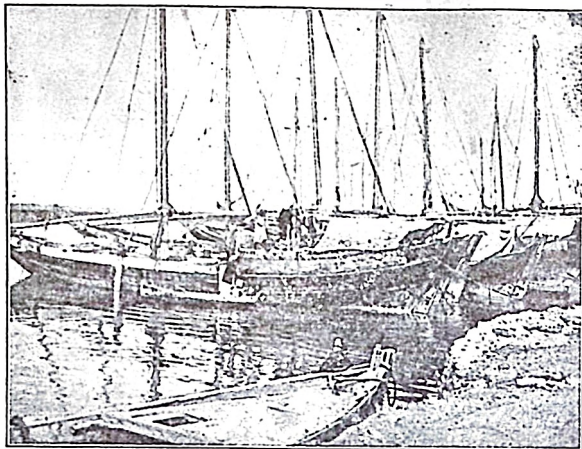
Kuwait's Havn er ikke moderne — en lang Bølgebryder et Stykke ude, bestandig fornyet af det Dynd, der stadig maa mudres op fra Haynen indenfor, og som stammer fra Schatt el Arabs Udskyldninger i Bugten af fint fedt Slam, der først her faar Ro til at lægge sig og kitte Bundens Kalk sammen, — men den er temmelig stor og af ikke ringe Betydning. Nogen stor Skibsfart er der ikke. Kun en Gang om Ugen anløbes den af en engelsk Postdamp — „British India Steam Navigation Company“ — paa Vej til og fra Basrah og Bombay, thi Mobarak er absolut engelskvenlig, og Tyskerne har forgæves gjort deres Hoser grønne.

Grænserne for nogle arabiske Byers Handelsomraade.

paa Fest og Underholdning, der maa hentes fra Basrah f. Eks. i Form af Danserinder, der ikke er billige, og da han i sit Palads har en fast Befolkning paa 150 Mennesker, lønnede og forsynede med moderne Skydevaaben, løber der store Udgifter paa. Disse kommer ikke ind ved Skat, men ved Toldafgifter fra Havnen og Markedsaf-

Langt ude kaster Dampere Anker og først naar Toldvæsenet er gaaet ombord kan Losningen begynde og den besørges af en halv Snæs Baade. Desuden ligger i Havnen ca. 500 Sejlbåde, der næsten kun bruges under Perlefiskerierne ved Bahreinøerne, da de sejler ud hver med 30 Mandes Besætning, ialt ca. 1500 Mand, der i den Tid

Perlefiskerbaade. Kuwait.

strømmer til fra Centralarabien, Mesopotamien og Persien. En Skare ejendomslose Eksistenser, der intet har at tabe, men derimod en ugrundet Tro paa, at der er noget at vinde. Den værste Samling Marodører og Pirater man kan tænke sig. I nogle Sommermaaneder sejler de under en elendig Behandling og for en slet Betaling rundt mellem Klipper og Rev, og naar Sæsonen er forbi bliver disse ædle Ørkenens Sonner ofte snydt for deres Lon af de ligesaa ædle Baadejere. Disse Perlefiskerier har taget et stort Opsving i den sidste Menneskealder og det er i Modsætning til tidligere Tider en fredelig Næringsvej, saavidt Blodsudgydelserne kun finder Sted mellem Fiskerne indbyrdes. I tidligere Tider drev man nemlig i stor Udstrækning og med stor Grusomhed Sorøveri, som frit Erhverv, og for Hasa blev besat af Tyrkerne støttede det wahabitiske Rige, der da havde Adgang til Havet, med Iver denne Næringsvej, der var af stor Betydning for Landet. Nu har Englændernes mange Krigsfartøjer gjort det mindre vellykket og sker det en sjældent Gang bliver Piraternes By bombarderet. Det betyder ganske vist ikke noget, for Hytterne er ingenting værd, Indbyggerne fjærner sig og kommer igen, naar Krigsskibet er borte og det Par Mennesker, der sendes over i Paradiset betyder ikke meget her, hvor saa mange Indfødte aarlig lider en voldsom Død. Naa — i Kuwait er dette en gammel Saga og paa Grund af dens Stilling til England tager den ikke engang Del i de mere moderne Æventyr, som Vaabensmugleriet byder paa. Dette trives ellers langs Arabiens Kyster og det er ganske nødvendigt, thi hvordan skulde Beduinerne ellers

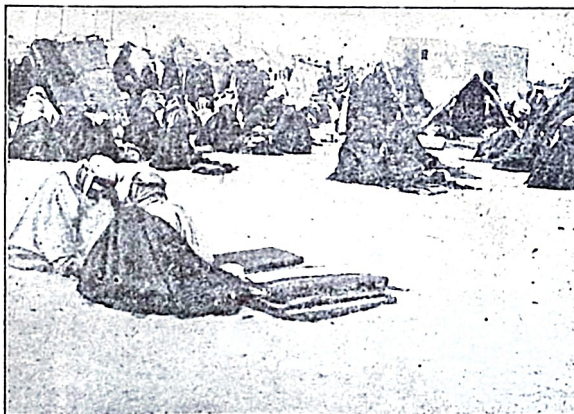
faa fat paa deres uundværlige Vaaben, deres kæreste Legetøj fra Barndommen til Døden, der ofte skyldes et Vaadskud. Helt rundt Arabiens Kyst henter de i aabne Baade omme ved det røde Havs Kyster, deres gamle Militærvaaben. Mange bliver opsnappede, men mange slipper igennem og kan saa sælge det mest værdiløse Vaaben for hvad det skal være. Men i Kuwait gaar den ikke — her bærer kun Scheikhens Folk Vaaben, og han er stærk og myndig nok til at skabe en Retssikkerhed, der ellers er ukendt i Arabien. Hvad lossen nu Baadene? — Hvide Bomuldstojer til Arabernes Skjorter — fabrikerede i Boston; kulorte Bomuldstojer fra England, f. Eks. til deres Hovedbeklædning (Keffiyeh), der her alle skal være rød- og hvidtærnede

i et Monster som paa Mobareks Billede, desuden Tæpper fra Persien, Kaffe fra Java, Tændstikker fra Sverrig, fra Tidaholm og Sødertilje (tidligere var de fra Østrig), Kaffekeer o. l. fra Bagdad og Bombay, Smør, Sukker, Trækul o. s. v. og til Gengæld udføres der Uld og tørrede Huder.

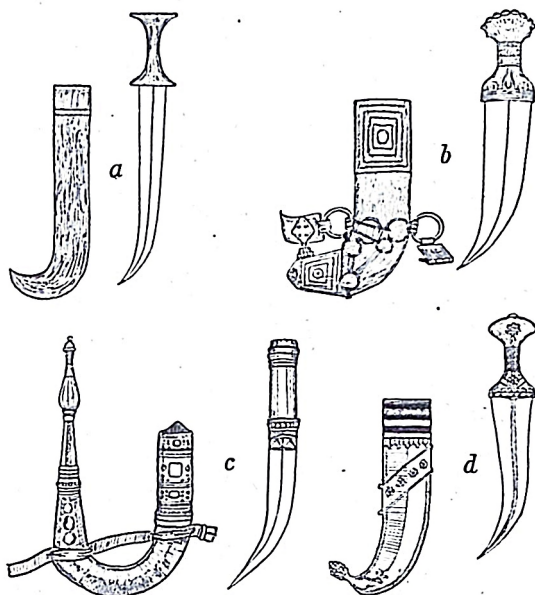
En vigtig Plads er Kuwait — den Havn, der kan beherske hele Bunden af den persiske Havbugt og Trafikken paa Schatt el Arab, og som derfor var det naturlige Endepunkt fra Tyskernes Bagdadbahe — hvis de blot kunde faa Lov. Og en mærkelig Mand er Mobarek, der skønt tyrkisk Embedsmand — Kaimakam af Kuwait — dog med Støtte fra Englænderne, er myndig nok til at kunne byde baade Tyrkere og Tyskere Spidsen.

Over Kuwait gaar Størstedelen af Handelen paa det indre Arabien, en udstrakt Karavanehandel. Kun her er paa Østkysten en Havn, hvorfra Adgangen til det Indre er nogenlunde let, og de vestarabiske Byer, hvis Handel iøvrigt er langt større, har for det Indre langt mindre Betydning, baade paa Grund af, at Adgangen derfra er farligere og vanskeligere og paa Grund en større Told i de tyrkiske Byer. Den er det „uafhængige“ Indres „uafhængige“ Havn, og Arabernes Karavaner undgaar saavidt muligt tyrkisk Omraade, hvor de blot risikerer at faa deres Vaaben konfiskerede og maaske endda blive straffede for Overtrædelse af Vaabenforbudet.

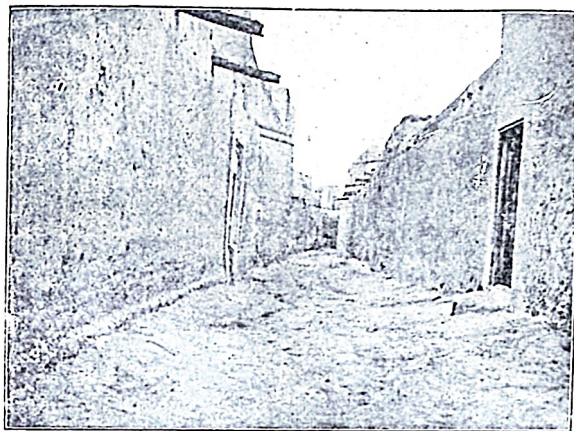
Man møder i Kuwait Persere med mørkeblaa Dragt og høje Filthuer, men deres Betydning er ringe, hvorimod Centralaraberne er et betydeligt Element, der mærkes baade i Bazaren og i Kaffehusene — der ryges kun lidt Tobak og der spilles næsten ikke. Det er mest dem, der beskæftiger sig med Karavanehandelen, der udgaar fra den

Torvehandel. Kuwait.

Daggerter af Djembiyeh-Typen. a: fra Somäliländ, b: Omän, c: Hadramût, d: Deccan (Haidarabad).

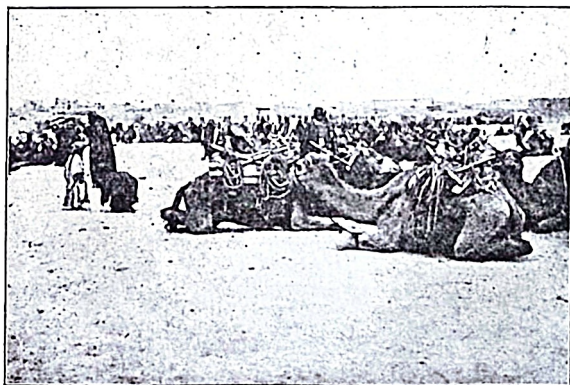
Gade i Kuweit.

ubebyggede Plads i Bazaren i Byens sydlige Udkant, omkring hvilken der findes et Net af Bazargader. En tarvelig Bazar, sammenlignet med andre østerlandske Byer. Kun Hovedgaden er dækket af et aabent og daarligt Tag af Tamariskgrene med Palmeblade over og her foregaar navnlig Tøjhandelen, ligesom de større Købmænd har deres Vareoplag her. Ved deres Udmunding i Torvepladsen findes den eneste større Tobaksbod — bl. a. de saakaldte „Bagdadigaretter“ der laves i Mosul af no-

get grønliggult Hakkelse, hvori der vistnok ogsaa findes Tobak — og den amerikanske Misions Bibeludsalg. De Skydevaaben man kan købe er Martin-Henry Karabiner af engelsk Udseende — Beduinerne lavede dem senere om paa deres Facon, og saa kan man forøvrigt købe en ejendommelig Dolk i Bæltet, et Vaaben, der er karakteristisk for Landene om det indiske Hav. Billedet vil vise Typen, der paa en mærkelig Maade er fastgjort til Bæltet, hvis Hæfte ofte er smykket

med Filigranmonstre, snart af indisk, snart af arabisk eller østafrikansk Karakter. Hvorfra denne Type stammer ved man ikke. Formen „d“ er fra Indien og den har kun en Mindelse om Bæltet i Baandet tværs over Skeden. Raunkjær fremsættes som en ny Formodning, at Oprindelsen mulig skal søges i Afrika, hvorfra den da i tidligere Tid kan være kommen til Arabien. Dolken har der den simpleste Form og uden nogen Indretning til paa 2 Steder at fæste den til et Bælte. Disse Dolke laves meget i Maskat og derfra kommer de fleste af dem, der faas i Kuweit.

Paa selve Torvepladsen handles der med Dyr, Kameler, Æsler, Faar og Geder foruden andre Ting. Scheikhen holder her en Mand, der skal kræve Afgift af det Kvæg der sælges: 4½ Anna for en Ged, 1—4 Rupee for et Æsel efter Størrelse og 10% af Værdien af en Kamel, der sælges for 5 £ for en tarvelig Landkamel og ca. 25 £ for en god Ridekamel. Trækul fra Persien sælges fra Palmebladskurve, hvori det paa Æselryg bæres op fra Havnen. Langs Torvet Nordside rejstes hver Morgen Skærme af Straamaanter o. a., undertiden sat sammen til et Halvtag og i Skyggen sidder Købmanden (eller en sammenkroben i sort formummet Kvinde med sine Varer bredt ud foran sig: sukrede Dadler, uappetilige Kødstykker, der skinner blaat, Trofler fra Stepperne, uldne Araberkapper, Aba'er, Husgeraad og mange andre Ting. Her er grumme livligt. Der handles under Raab og Støj, saa Struberne maa fugtes i Kaffeusene i de tilstødende Gader, og de omboende Nomader som kommer ind for at handle slaar deres brune Telte op hvorsomhelst i Udkanten af Pladsen,

Torveplads. Kuweit. Lastkameler.

saa man overalt kan møde smaa Dyrger af Lam, Kvinder og Gedevid og Born, der slikker Solskin. En Moske har Kuweit, men man ser ingen Mine-reter, de findes nok, men rager næsten ikke op over Husene, som i andre orientalske Byer, der næsten præges af dem. Husene er iøvrigt lavet uden Aabninger til Gaden. Det soltorrede Ler, hvoraf de er bygget, graves op øst og sydøst for Byen, hvor Jordens Overflade derfor er fuld af Huler, hvor man tilfældig har gravet, og af og til ser man en Kvinde, der driver sit Æsel med Ler i en Tværkurv over Ryggen ind til Byen. Her bliver Leret opblødt i Vand og æltet med Straa og Kviste til en Blanding, hvoraf saa Murerne klæber op. Flade Aflobsrender rager ud i Luften fra de flade Tage og i Regnvejr strømmer Vandet fra dem ned paa Gaderne, der er dybest paa Midten dels deraf og dels af Færdselen.

Som en Ørken af Ler mellem Step-pen og Havet ligger Kuweit. En Steppeby uden nogen Plantevækst i sin Nærhed. Hvad de skal have af den Slags, som Korn og Grøntsager og Dadler kommer f. Eks. fra Fao i Schat el Arabs Delta, hvor Mobarek ejer store Dadelplantninger.

Patruljekassen.

Tropsfører Chr. Woldsgaard fra Herning har modtaget en Henvendelse fra Skals Tørreri, der gerne vil købe Ege- og Bøgegrene, Bregne-, Kastanje- og Abornblade. Han har faaet det Indtryk, at der her kan gøres en virkelig god Forretning af Spejderne, en Forretning, der kan give noget i Kasserne ved et nemt Arbejde. Skriv derfor straks og hør om Betingelserne og gaa saa løs paa det.

Se Annonce S. 27 og 3. Omsl.side.

Fra andre Lande.

Ved Jens.

Amerika.

En rask Daad.

Spejder Roy Jenkins fra Florida har faaet tildelt Solvmedaille for heltemodigt Forsøg paa at redde en anden Dreng fra at drukne. Drengen der var faldet i Vandet kunde ikke svømme og da Vandet var meget oprørt og koldt var hans Chancer kun smaa. Roy Jenkins, der tilfældig kom forbi sprang øjeblikkelig i Vandet og kæmpede sig gennem Bølgerne hen til det

Præmieopgave: Gode Ideer.

Nu er Sommeren snart forbi og I skal til at berede jer til Vinterens Patruljearbejde indendørs. Tænk da bl. a. paa hvad I kan forfærdige af ellers unyttige Ting til Fordel for eders Patruljekasser.

„Vor Ungdom“ vil præmiere enhver virkelig god og ny Ide, som I kan faa paa dette Omraade, paa samme Maade som vore tidligere Præmieopgaver.

Indsend blot Genstanden med Tegning og Beskrivelse saaledes gjort, at vi kan sætte den i Bladet. Det er ganske lige meget hvilket Materiale I bruger og kun for at sætte jer i Gang skal vi henhænde eders Opmærksomhed paa eders Moders tomme Traadruller og jeres egne mislykkede fotografiske Plader.

Opgaven „kender du Danmark“ i Genforeningsnummeret er først rigtig løst af Anders Schou Nielsen 1. Øregaard Trop. Hellerupvej 7, Hellerup. 1. Graasten Slot. 2. Krigergraven ved Bøffelkobbøl. 3. Dybbøl Mølle. 4. Vestergade i Tønder. 5. Tønder Torv. 6. Nordborg Kirke. 7. Fra Frue Kirke i Haderslev. Han vil faa Præmien tilsendt.

flydende Legeme, som det lykkedes ham at bjerge til Land. Desværre var det for sent, Drengen var død. Grunden til at vi fremhæver denne Bedrift, er, at Helten Jenkins er Krøbling, idet han i 12 Aar kun delvis har kunnet benytte sig af sit højre Ben paa Grund af en alvorlig Knæskade. Uden at bryde sig om dette Handicap var han tapper nok til at ville ofre sit Liv paa rigtig Spejderviis. Men her maa ogsaa bemærkes en anden Ting. Til Trods for sin fysiske Udygtighed kunde Jenkins godt svømme. Der findes nemlig utrolig mange, saavel Spejdere som ikke Spejdere, der ikke mener at de kan lære at svømme, fordi de lider af en eller anden mindre Svagelighed. Det kan de i de allerfleste Tilfælde godt. Vedkommende kan lære meget af Jenkins Exempel.

Øst-Chicago-Spejderne er ved at lave en traadløs Station, der er i Stand til at afsende Telegrammer 800 miles bort og at modtage Telegrammer fra en Afstand af 2000 miles!

England.

The Chiefscout Sir Robert Baden Powell skriver følgende i sidste Nummer af „Heads quarters Gayette“ under Overskriften Boksning: „Jeg har tidt tænkt paa, at hvis en Spejder skal være en rigtig kyndig all-round-man, skulde han ikke have Lov til at regnes for rigtig første Klasses, før han kan bokse lige saa vel, som han kan svømme og gøre Juijtsi. Boksning frembringer nemlig, naar det udføres rig-

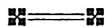
tigt, under nøje lagttagelse af Bokse-reglerne, en bestemt Karakter, Respekt for Modstanderen, Disciplin (fra Træningen) Forstaelsen af „fair play“, Ridderlighed, Selvsbeherskelse og Selvtillid. Hertil er at føje Sundhed og fysisk Udvikling. Gennem Træningen af Ben, Arme og Øjne. Endvidere hæver Boksning den kunstige Bom, som der findes imellem de forskellige Klasser og frembringer Beundring for den bedste Mand. Af disse Grunde er det, at vi bruger Boksning i vor Spejderbevægelse, skønt, som jeg tidligere har haft Lejlighed til at sige, vort Maal ikke er at frembringe pralende Slagsbrodre eller Folk med svulmende Muskler og spraglede Medailler, men kun netop en all-round dygtig Mand, der som saadan skal blive et Aktiv for Samfundet. Derfor foretrækker vi Holdkonkurrencer fremfor Enkeltmandskonkurrencer. Vi giver Points for god og ridderlig Boksning og ikke udelukkende for „knock-out“, og vi uddeler Medailler af ringe Metalværdi. Paa denne Maade opnaar vi, at vore Spejdere dyrker Boksning som en Sport for Sportens Skyld“.

Det østrigske Spejderblad „Unser Weg“ har under hele Verdenskrigen — og gør det endnu — arbejdet under meget daarligere Forhold. Sagen er den, at det næsten ikke kan fremstilles til nogen normal Pris. Nu truer det med at ophøre, da Prisen paa Bladets Fremstilling er bleven yderligere forhøjet. Dog — der er en Maade det

kan holdes i Live paa paa, og det er ved udenlandske Abonnenter. Derfor har Bladet anmodet mig om, at henvende mig til mine danske Spejderbrødre med en Bøn om at støtte Bladet og jeg har lovet at gøre mit bedste. Derfor heder jeg Jer — tegn Jer som Abonnenter paa Bladet, som udkommer en Gang om Maanedens og koster 1 dansk Krone om Aaret. En dansk Krone betyder meget i Østrig (under nuværende Kurs 30 østrigske Kroner) men er kun en Ubetydelighed for os, og samtidig er det en „good turn“ for os, thi kan der skaffes tilstrækkelig udenlandske Abonnenter, kan vore Brødre i Østrig beholde deres eget Blad. Vi ved selv bedst, hvad det vil sige — i det Hele taget — hvilken Betydning det har at have sit eget Blad. — Bladet er i pænt Format med ca. 16 Sider, skrevet paa tysk og indeholder Beretninger om det østrigske Spejderliv, Fortællinger, Oplevelser og gode Raad.

Vil Du derfor gøre en „god turn“, saa tegn Dig som Abonnent, indsend 1 Kr. (husk at skrive tydelig Navn og Adresse) til undertegnede, som søger for Viderefordeling: Vendersgade 29^a, København.

Kaj Lundby, Tropsf.

En „good turn“.

(Sluttet.)

Hurtigt samlede han et Tæppe og en Pude op, og hev det op paa det store Skab i Krogen. — Saa saa han ned i Køkkenet og fandt et Stykke groft Brød og en Sjat Vin — alt hvad der var levnet af Flygtningene — han tog en Blok Papir og en Blyant og stoppede dem i Lommen og saadan udrustet entrede han over en Sofaryg op paa Skabet. Det var saa langt, at han mageligt kunde ligge udstrakt og det var saa dybt, at han, naar kan laa helt ind til Væggen kunde ligge fuldstændigt skjult bag den brede Ramme, der kantede Skabet foroven. Det var temmeligt mørkt i Krogen og han var helt godt tilpas med Arrangementet; han tænkte jo nok, at det vilde blive en værre Historie at slippe væk, men den Tid, den Sorg! Nu ventede han bare Even-

tyrets Begyndelse, naturligvis i Spænding. — Hjærtet hamrede i Livet paa ham, da der lød Soldatertrampen og Komandoraab udenfor, og Dørene blev smækket op og i. Ordonanser og Officerer løb ud og ind ogsaa i den Stue, hvor han laa. Han havde nok at gøre med at hitte ud af, hvad der foregik — se kunde han jo ikke — han laa paa Ryggen for ikke at blive altfor træt og vende sig turde han ikke. Langt om længe kom Generalen, han fulgtes af tre—fire andre Herrer, der smed deres Uniformsfrakker paa Stolene, tændte Cigaretter og gjorde sig det bekvemt. De var temmelig tavse saa længe andre gik ud og ind med Ordre og Meldinger, men efterhaanden lød det dog til at blive Ro i Huset og en af Herrerne tog et mægtigt Kort frem og foldede det ud paa Bordet. Herrerne pegede og talte og blev af og til meget ivrige — og Drengen, der lyttede spændt og til sin Ærgrelse ikke kunde forstaa Halvdelen af det de sagde, trak forsigtig sin Blok og Blyant frem. Der blev nævnt Navne og Tal, som han først ikke begreb, men saa opdagede han, at det var Stillinger paa forskellige Højder rundt omkring og paa Skyttegravslinier o. s. v. Han kradsede ned saa godt han kunde, det han hørte — Ord og halve Sætninger; han gav sig ikke Tid til at forstaa noget af det først, han syntes det meste af det var Sludder — men alligevel klædede han paa med de løsrivne Ord og Sætninger, han fangede. — Saa standsede, de Herrer og ryddede Kortet af Vejen. Oppasseren kom ind og dækkede Bordet med hans Mors Dækketøj og Sølvtoj. En ungdommelig Officer gjorde et Par vittige Bemærkninger om deres gæstfri Værtsfolk — Drengen laa og skummede med knyttede Næver. Efter Bordet blev der forlangt Lys, og der blev hurtigt bragt Lys i Stager. Drengen folte efter sin Lommelygte — jo den var der! Herrerne rejste sig snart, sagde

god Nat og gik, og Drengen begyndte næsten at fortryde sin Dumdristighed. Generalen blev dog siddende alene tilbage med Kortet foran sig. Han sad og anbragte Knappenaale rundt omkring paa Kortet og flyttede dem. Drengen skubbede sig langsomt og forsigtigt saa langt frem, at han kunde se.

Da han var Spejder vidste han god Besked med Kortet over Eggen, hvor han selv boede — han vidste ogsaa, hvor deres egne og de fjendtlige Skyttegrave laa — han havde selv et Kort i Lommeformat, naar han nu bare kunde faa det listet op af Lommen — det gik! Saa saa han at Generalen anbragte Naale paa det Sted hvor Byen laa — og Drengen tegnede et Kryds tværs over Byen paa sit Kort. Efterhaanden blev det klart for ham, at det var en fuldstændig Opstilling af deres egne og de fjendtlige Styrker, men nu kom det spændende, Drengen fulgte aandeløs hvert eneste Træk Generalen gjorde. Han flyttede tøvende et Par Naale, rystede saa paa Hovedet og flyttede dem tilbage igen. Saa sad han stille en Stund og flyttede mange Naale frem og tilbage, til der lige med et kom Fart i Spillet — han havde aabenbart gjort et godt Træk, han bøjede sig ogsaa saa langt ind over Kortet, at Drengen maatte strække sig helt ud over Skabet for at kunde følge med — men han tænkte i Øjeblikket ikke paa mulig Fare for at blive opdaget — han fulgte i den voldsomste Spænding hver eneste Bevægelse og søgte saa korrekt som muligt at overføre den paa sit lille Kort. Der var mange Rettelser og Masser af Fejl — Generalen slog i Bordet og hev alle Naalene op paa engang og den stakkels Dreng paa Skabet stirrede aldeles tiltetgjort paa ham — saa stregede han resolut alle sine Kryds ud. Inden længe var Naalene igang igen, men denne Gang paa et helt andet Sted og det var tydeligt at se, at det var Trop-

perne der blev trukket et helt andet Sted hen. Nogle faa Naale blev stikkende foran Skyttegravene, hvor de havde staaet hele Tiden, mens Naal paa Naal blev flyttede i en stor Bue ud paa Kortet, hvorpaa de samledes igen paa den anden Side Skyttegravene. Drengen forstod, at der maatte menes en omgaaende Bevægelse for at falde hans Landsmænd i Ryggen, og han krydsede og krydsede og haabede, at om ikke han selv, saa en eller anden, der forstod sig derpaa, maatte kunde hitte ud af lidt af hans Kragetæer.

Timer var gaaet — Drengen tænkte slet ikke paa Tiden — knap nok paa hvor han var, eller paa Faren ved sin Stilling, da Generalen endelig lagde Kortet sammen og rejste sig, maatte det være langt ud paa Natten. Han aabnede Døren og kaldte, hans Oppasser viste sig i Døren og forsvandt igen med en Ordre. Drengen trak sig forsigtigt tilbage til den mørkeste Krog paa Skabet — hvad vilde der mon nu ske? Generalen forlod Værelset, gik over Gangen og ind i Soveværelset, der hørtes en sagte Mumlen af Stemmer derindefra en kort Tid, saa kom Oppasseren ind, ryddede op i Stuen, slukkede Lysene og gik sin Vej.

I et Kvarter eller mere laa Drengen uden at røre sig og lyttede. Alt var stille i Huset. Han kravlede med den største Forsighed ned fra sit Skjul, listede hen til det aabenstaaende Vindue og kiggede ned i Haven. Paa den anden Side af Huset, ved Hovedindgangen, hørte han Skildvagtens Fodtrin. Han lyttede længe — en Gang kom en Vagtpatrulje forbi og blev raabt an, afleverede Stikordet og forsvandt — ellers var der stille — Soldaterne sov Udmattelsens Søvn. Han kendte hvert Træ, hver Busk og hver Sten her, det skulde nu blive hans Frelse. Lydløst gled han ud af Vinduet, som en Skygge gled han hen over det lille flade Tag

paa Verandaen nedenunder og som en Maar sprang han til og landede i det gamle Æbletræ med en Appel som aldrig før. Grenene svajede hid og did og det var et Held at ingen Skildvagt lige i det Øjeblik fik den Ide, at trave rundt om Huset. Snart faldt det gamle Træ dog til Ro og da Skildvagtens Skridt igen fjernede sig, gled han stille ned langs Stammen og smuttede i en Fart over Græsplænen og ud gennem et Hul, som ingen Skillevagt vilde kunde finde i det begsorte Mørke, der laa over Landet. Selv med Bind for Øjnene kunde Drengen finde Vej her — han vidste godt hvor deres egne Skyttegrave laa, men nu galdt det at hitte ned i dem, uden at blive skudt paa, hverken af Venner eller Fjender, for deres Skyttegrave var ganske tæt inde paa Livet af hinanden. Han sneg sig langs Hegnet, hvorfra han var kommet ind i Byen om Eftermiddagen, i det havde han Hundreder af Gange gemt sig, naar de legede Skjul. Naar han af og til hørte Stemmer eller Klangen af en Spade, eller en Raket gik tilvejs og oplyste Marken, trykkede han sig helt ind i Hegnet og laa stille. Engang faldt han i et Granathul og slog sig, og han syntes selv, at han lavede et saadant Rabalder, at han maatte kunne høres langt væk. Pludselig skød der en Soldat op lige foran ham og bagved ham igen kom tre andre forsigtigt gaaende — det var en natlig Arbejdspatrulje der var ude for at udbedre Pigtraadshegn. Soldaten havde nær traadt paa ham. Drengen rullede sig et Par Skridt tilside, han vovede knapt at trække Vejret, var det Venner eller Fjender — han kunde ikke se det. Han ventede til de var kommet forbi — saa krøb han paa alle fire videre, igen faldt han i et Granathul og denne Gang var der nogen der hørte det. Han hørte Hanen blive spændt paa et Gevær og der lød et sagte Raab ud til ham — „Hvem der?“ Men aa, hvor han inderst inde jublede

— det var paa hans eget Sprog. Han blev dog klogeligt i sit Granathul og hviskede sagte: „Ven, skyd ikke, kan jeg komme nærmere?“ „Javel!“ blev der svaret lige saa sagte. Han tændte sin Lommelygte og holdt den foran sig saa baade de i Graven kunde se ham og han kunde finde op af Hullet. Et Øjeblik efter straktes fire Hænder frem og halede ham over Brystværnet og ned i Graven, hvor han hurtigt blev omringet af nysgerrige hviskende Mænd. Der var nogen Forbavelse og lidt Vantro ved denne mærkelige Tilsynekomst, men Drengen bad saa ivrigt og bønligt om straks at blive ført for den vagt-Officer, at de trak af med ham og afleverede ham i en Hule under Jorden, hvor tre Officerer sad og spillede Kort ved et Bord af raa Brædder. Soldaten fulgte Drengen derned, gjorde Honnør og puffede ham hen i Lyset. Drengen fortalte i rivende Fart sin Historie, medens de tavse Mænd stirrede vantro paa ham. Tilsidst tog en af dem ham i Kraven og trak af med ham. Du er Spejder, sagde han, jeg har Lyst til at tro Dig, skønt jeg snart ikke ved, hvad jeg skal tro. Nu vil jeg føre Dig til. Generalen, nu lige midt om Natten — han har ikke sovet i 3 Nætter — han bliver ikke glad for at blive vækket af en Dreng — og han stirrede forskende paa ham. Men Drengen var saa ivrig, saa han var ved at sprælle fra ham for at komme afsted. Officeren slap sit Tag og lod ham gaa foran sig gennem de endeløse Gange. Generalens Kvarter fandt de i en lille Landsby, og han blev vækket skønt han lige var gaaet til Ro.

Saa afleverede Drengen igen sin Rapport, denne Gang roligt og stilfærdigt uden nogen Tanke for sin egen Indsats i den Bedrift. Han saa saa vred ud, da han fortalte om Løjtnantens Bemærkninger om hans Hjem, at Generalen lo himmelhøjt, men da han havde endt sin Beretning, studerede Offi-

ceren længe hans Kort og spurgte ham atter og atter ud. Pludselig sprang han op, aldeles ude af sig selv. Dreng, hvis dette er rigtigt, har Du været med til at redde Frankrig, kom her hen, og sammen bøjede de sig over Kortet, Generalens graa Hoved og Drengens lyse, de talte sammen som Ligemænd — Drengen forklarende og Generalen bifaldende ind imellem. Tilsidst vendte Generalen sig til sin Adjutant og bad ham alarmere hele Staben. —

Drengen fik Mad og Ordre til at lægge sig paa Generalens egen Seng, den havde han ikke Brug for mere den Nat. Det var allerede sent paa Natten og Hvilen blev kun kort — endnu inden Dag blev han vækket — Forberedelserne til Rømning foregik med feberagtig Hast og næste Nat forlod de ganske stille Stillingen, og da Fjendens Angreb kom, blev der vild Forvirring, thi Svaret kom bagfra deres egne Linier og en stor Styrke blev afskaaret og maatte overgive sig.

Da Krigen omsider var forbi, og Spejderne igen samledes, vidste de snart ikke, hvad de skulde være mest stolte af, deres Korporal med Æreslegionens Kors paa Brystet eller deres vidunderlig skønne nye Fane, som det taknemlige Regiment havde skænket dem, og som Generalen under stor Bevægelse havde givet i Hænderne paa den tapreste franske Spejder.

Jesper.

TELTE

vandtæt imprægneret

Teltdug

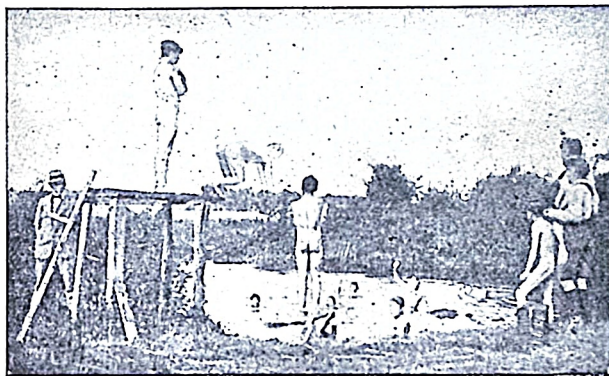
amerikansk Armyduck

J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, TELEFON 6631

Leverandør til

Københavns Div.

Flakkebjerg-Spejdere.

Ny Trop, paa Flakkebjerg Institut.

Efter Brevveksling med Spejderchefen har Hr. Danneskov paa Flakkebjerg oprettet en Spejdertrop i Sommer. Han skriver derom i et Brev til Spejderchefen: — — tillader jeg mig at meddele, at vi nu har faaet dannet en Trop bestaaende af 16 af vore flinkeste Elever. Hr. Ritmesterens Brev har hidraget mægtigt til at disse Drengene tager fat paa Arbejdet med Liv og Lyst, idet de derigennem har følt Forstaelse og Interesse som de aldrig havde ventet. — — Nu har vi altsaa Lov til at bære den gule Troje og vise os blandt andre Spejdere. Vi har da ogsaa allerede Planer om Samarbejde med Skelskør og Slagelse.

Københavns Division.

Nørrebro Kolonne har indledet sit Efteraarsarbejde med en Lejr for alle Førerne, Lørdag og Søndag den 21. og 22. Aug. Lørdag Aften Lejrbaal, Søndag Foredrag af nogle Førere. 8. Trop var Lejrtrop og arrangerede Lejren ved Sønderø. Lørdag Aften 7/8 til Søndag Middag holdtes en »Matabelekrig« i det historiske Terræn (Sandbjerg). Troppene har afholdt en Fodbold-

turnering som Del af en »Trekamp« der desuden har omfattet 100 og 500 m Svømming og Stafetløb (5 Spejdere over 1 km) — en Forløber for den kommende Foraarsturnering.

2. Bykolonne: Vedels Egne.

Troppen deltog med 14 Mand i Jamboreen, deraf med 7 paa Konkurrenceholdet.

12 Spejdere deltog i den sonderjyske Divisions Lejr ved Halk.

Mr. Waygood der er en gammel Ven af Troppen og som inviterede en Patrulje til Manchester, er udnævnt til Æresmedlem af Troppen.

Ulveflokket deltog i Paraden i Ulvedalen og har regelmæssige Ture hver anden Søndag, bl. a. en Fugletur til Koklapperne. Den er nu vokset fra 7 til 16 Ulve.

Københavns Amts Division

gennemfører med stor Energi og Dygtighed Arbejdet med deres Divisions organ »Divisionsbladet«. Det er ved at arbejde sig frem til at være det bedste i sin Slags, fornujeligt, kvikt og vel underrettet — og med pæne Billeder. Det har bragt Artikler om Jamboreen, og det er nok værd at holde.

Norrejyske Division.

Genforeningsfesten i Aars.

Byen præsenterede sig i den smukkeste Fesdragt, og Dagen blev en af de højtideligste og smukkeste, vi har oplevet, og lad mig sige det straks, hertil havde Aars Spejdertrop bidraget meget.

Dagen indlededes med Musik gennem Gaderne om Morgenen. Kl. 9 samledes Børnene i Skolen, hvor Overlæreren holdt Tale til dem og forklarede dem Dagens Betydning. Derefter marcherede de gennem Byen med Musik i Spidsen.

Kl. 3 blev der i Byens Anlæg plantet et Genforeningstræ (en Blodbøg) hvorefter Provst Egeløv talte. Provsten gennemgik Sønderjyllands Historie og dvælede ved, hvad man forstod ved sit Fædreland. Der blev sunget flere Sange og holdt Taler for Kongen og Veteranerne. Fra Kl. 4—6 og fra Kl. 8—10 var der Koncert.

Kl. 10 Aften marcherede Folk fra Anlægget ud til en stor Høj uden for Byen. I Spidsen gik Spejderne med ca. 50 Fakler, derefter et stort Musik-korps og en Folkemængde paa ca. 3000.

Det var et smukt og storslaaet Syn at se Fakkeltoget bevæge sig mellem Træerne langs med Søen i Anlægget. Da man kom ud til Højen forhavses man ved at se det Arbejde, Spejderne havde gjort. Her var rejst en stor Tonde med Halm og Lyng paa høje Pæle, og uden om var der plantet en Række Dannebrogsslag. Ved Hjælp af Faklerne antændtes Baalet, og det lyste viden om i den mørke Aften. Efter lokalkendte Folks Udsagn kunde Baalet ses i en Omkreds af 2-3 Mil, i enkelte Retninger længere, saa det maa siges, at Spejderne havde valgt et udmærket Sted. Her holdtes en kort Tale for Sønderjyderne, der blev sunget nogle Sange, og Dagen sluttedes med en Bøn for Danmark og Sangen »Dejlige er Jorden«.

Alt i alt en Fest Komiteen og Spejderne havde megen Glæde af.

K. H.

1. Skorpilng Trop

blev oprettet 23. Marts d. A. og tæller nu 22 Spejdere. Troppen har siden sin Oprettelse arbejdet ivrigt paa Uddannelsesprøverne saaledes, at 8 Mand er 2. Kl. Spejdere og har erhvervet Samaritermærket. Patr. »Pantheren« 2. Patr. har assisteret ved Slukningen af en Ildebrand i en Lade og har faaet rosende Omtale i »Himmerland Avis«.

Troppen deltog med 16 Mand i Turneringen i Norrejyske Divisions Foraarsturnering.

J. Stensbæk-Larsen.
Tropsfører.

Fra 1. Thisted's Sommerliv:
Tropsfører Laurits Jensen og Forerne
for »Ørnen« og »Ternen«.

1. Nykøbing M.

Afgaaet Tropsfører.

For kort Tid siden afgik fra 1. Nykøbing Trop — Mors — vor mangeaarige dygtige Tropsfører Hr. Elektriker G. Beck. Vi skylder Hr. Beck en varm Tak for det store Arbejde, som er lagt i Troppen. Han var en i høj Grad agtet Mand, som alle vi Spejdere holdt meget af, og det var for os alle en stor Skuffelse at han maatte forlade Troppen.

Med Spejderhilsen

B. Berg.

1. Frederikshavn Trop.

Pigespejderne overrækker Drengespejderne en »Stander«.

Den 20. Juni d. A. blev jeg anmodet om at lade Drengespejderne stille til Udrykning St. Hans Aften Kl. 7 fra Kirkepladsen.

»Hvad skulde der ske?«

Efter Troppens var ført til højre Fløj afmarcherede Pige- og Drengespejderne til Møllehuset, hvor der toges en Øvelse og hvorunder Pigespejderne havde besat vor Lejrplads Bakken Nr. 1. At Bakken er vanskelig at indtage, har vor Trop gentagne Gange maattet erfare, og det skal erkendes, at med den Disciplin, hvor-

Chr. Andersen, Møbelpolstrer og Dekorator

Hellerupvej (gennem Porten i) Nr. 8. Tlf.: Hellerup 334.
Tæppe- og Gardinarbejde udføres. : : Atelier for Møbler og Madratser etc.
On parle francais. Prima Materialer.

== Altid det nyeste for Sæsonen! ==

Hovedforretningens Priser.

Strandvej 163. ILLUM. Telf. Høll. 324.
692.

Poul Holm, Silkegade 11.

Leverandør til alle Sportsforeninger.

Boldspildragter - Løb- og Svømmedragter - Gymnastikdragter
Bryderdragter.

Spejder-Benklæder, Vindjakker, Strømper, Bælter,

Sandaler billigst hos

Poul Holm, Telefon 3082.

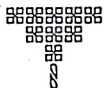
under Pigespejderne er, lykkedes det dem at holde Bakken i deres Besiddelse over en Time og tog de $\frac{3}{4}$ af vor Trop til Fange, inden Bakken kom i vor Besiddelse. Efter Øvelsen var Slut afmarcheredes atter til Møllehuset, hvor der toges en Tørklædeleg.

Kl. 9 $\frac{1}{2}$ samledes Troppene til Hjemmarch, og efter at Fanen var ført til højre Floj, holdt Tropsfører Frk. Petry en Tale til Troppene og udtalte sin Trops Tak til Drengespejderne, fordi disse altid var tjenstvillige, hvorefter hun overrakte Drengespejderne ovennævnte »Stander« med Henstilling til underlegnede om paa Troppens Vegne at modtage samme; at jeg paa Troppens og egne Vegne takkede — specielt Tropsfører Petry — behøver jeg vel ikke her at anføre.

Derefter traadte Hr. Fr. Christensen, Fr.havn, frem for Troppen, og med blottet Hoved talte han for »Flaget« og »Standeren« og den stedfundne Øvelse, som han overværede, og sluttede med at udbringe 3 Hurra for Flaget og 3 for Pigespejderne. Frk. Petry bragte Taleren en Tak og udbragte et Leve for Spejderne, hvorefter der afmarcheredes til Fr.havn under Sang af Danmarks nationale Sange.

Fr.havn, den 1. Aug. 1920.

Vilh. Christensen.

Elis Møllerup

Strandvej 159 - Telf. Helrup 739

Cigarer, Tobak, Cigaretter

P. Wulff — Horwitz & Kattentid
A. M. Hirschprung & Sønner m. m.

Hellerup-Spejdernes Barber & Frisør
bor Strandvej 189 — Tlf. Hellerup 679y

Barbersalonen „Elegant“
er Hellerups første Barbersalon.

Specialitet:

Ansigtsmassage

Hovedmassage

Rationel Behandling mod Haaraffald

Tropsførerudnævnelse i 1. Skærbæk.

Sønderjyske Division.

Foruden den foran omtalte Genforeningslejr ved Halk, hvori alle Troppene, undtagen Nordborg og Graasten, deltog, har de enkelte Troppe og Kolonner arbejdet stærkt.

Sønderborg Kolonne.

Sønderborg Trop har — sammen med 18 fra Graasten, ialt 76 Spejdere, været paa Vandretur gennem Sjælland til København, hvor de var i 5 Dage og besøgte Malmø. Kolonnechef Johansen ledede Turen, og vi skal senere bringe Billeder og Indtryk fra denne de sønderjyske Spejders første Tur til København, under hvilken de præsenterede sig i Tivoli og af Malmø »scoutkår« modtog en smuk Fanepåse og et svensk Flag til Minde om dette første Møde. Nordborgspejderne har ligget i Lejr i 8 Dage ved Havnebjerg Skov.

Tønder Trop
har ligget i Lejr ved Højer.

Haderslev Kolonne

deltog i Divisionslejren med ialt 76 Mand: Haderslev Trop 32 under Kjeld Brochenhuus Schach, Fjelstrup 16 under Tropsfører From, Christiansfeldt 14 under Tropsassistent Lehmann og Gram 14 under Tropsfører Jerichau.

Gram Trop.

Efter Hjemkomsten fra Halk afholdt Troppen en Træningslejr for en Del af de Drenge, der ikke havde kunnet deltage i Divisionslejren.

I Træningslejren øvedes Lejrarbejder, Afstandsbestemmelse, Orientering, Stedbestemmelse ved Landemærker, skjult Fremrykning i Skoven o. s. v. En Eftermiddag gik hele Lejrbesætningen paa Ørredjagt og fangede en

halv Snes dejlige Ørreder, som blev kogt og brugt til Paakog næste Dag.

Hver Aften blev der holdt Lejrbaal, hvortil der altid var stort Besøg.

Lejren skulde afsluttes med en Udflugt til Skærbæk, og denne Udflugt, hvori Kolonnechef Madvig fra Haderslev deltog, gav Stødet til Oprettelse af

1. Skærbæk Trop.

Der har ikke før været nogen Drengeforeninger i Skærbæk, men nu, da Byen er bleven dansk, var Befolkningen ivrig efter at de »gule« ogsaa skulde have Repræsentanter i deres By.

Ved Besøget Søndag den 1. August fik Kolonnechefen saa sluttet Aftale med nogle af Byens betydende Mænd om Oprettelse af en Spejdertrop i Byen. Allerede samme Aften holdt Kolonnechefen Foredrag om Spejdersporten paa »Aablings Hotels«. Den følgende Onsdag dannedes Tropsraadet, bestaaende af Pastor Jørgensen, Kolmand Hansen, Hotelejer Aabling, Peter Bech og Lærer Kronhøj. Resten af Ugen benyttedes saa til Rekrutuddannelse, og Søndag den 8. August kunde Kolonnechefen efter sin Ankomst fra Haderslev udnevne 20 Rekrutter ved en Parade paa Torvet. En lille Styrke af Tønderspejdere med deres Tropsfører Charles Borch i Spidsen paraderede for de ny Kammerater, der desuden ønskedes til Lykke af Repræsentanten for Haderslev Trop og Hellerup-Divisionen. Paraden overværedes af en stor Skare af Byens Borgere.

Tropsfører er nu Alfred Møller, tidligere Spejder i Ribe, og Tropsassistent Magnus Nielsen. Troppen har som Tropsfører faaet overladt et af de tyske Betonhuse (hombesikre Rum) og vil her indrette sig et hyggeligt Tropslokale.

Haderslev Tropic

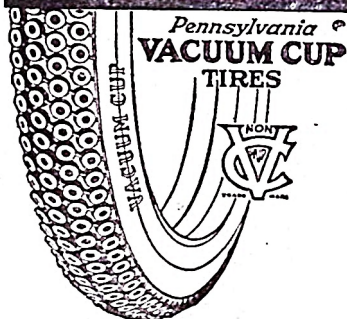
har Søndag den 5. holdt Kolonne-møde. Troppene fra Fjølstrup og Christiansfelt var med og desuden Repræsentanter fra Aabenraa og Musikkorpset og Sangkoret fra Sønderborg. Ved 2-Tiden drog de gennem Byen til Højskolehjemmets Have, hvor Pastor Wagner fra Aarhus — Bestyrelsesmedlem i Spejderkorpset — talte om »Spejderlofte og Spejderlov«. Derefter spillede og sang Sønderborg Troppen.

Mandag Aften den 6. holdt Troppen Møde i Højskolehjemmets Sal, hvor Spejder Jakob Jakobsen fra Aabenraa sang Solo, Pastor Wagner holdt Lysbilledforedrag om Grønland og Tropsfører Hein Johansen, Sønderborg, viste Lysbilleder fra Hellerups Laplandstur. Kolonnechef Madvig ledede Mødet, der var godt besøgt.

Hertug Knuds Division.**1. Absalon Tropic.**

Siden den gamle Absalon Trops Deling den 9. Maj d. A. i 1. og 2. Absalon, har vi (1. Absalon) arbejdet paa at skaffe Telte og Grejer til Sommerlejren, hvilket kronedes med Held; Vi har trænet til den Konkurrence, som Divisionen lod afholde i Lejren ved Gjorslev (fra den 8/7-21/2). Frugterne af Arbejdet viste sig i Lejren, hvor Troppen blev Nr. 1 i Konkurrence.

BRYNJULF HANSEN
ST. KONGENSGADE 124-126
KØBENHAVN K.

Ringene, som

ikke skrider.

Depotet meddeler:**Ny Sending Hattede hjemkommen.**

Pris 11 Kr.

Spejder-Depotet, Studiestræde 30, K., Tlf. C. 3186

rencen, hvortil der var udsat 3 Præmier (1 Sølvskjold til Patr. Konkurrence, 2 Medaljer til Enkeltmandskonkurrencen, en til over 14, en til under 14 Aar) samt et Diplom for den bedste indenfor hver Konkurrencegren. Konkurrencen for Patr. bestod i: Teltorden, Paaklædning, Oppakning, Precision, Orden, Kammeratskab (d. v. s. Patr. samlede Optædnen i Lejrperioden), Samaritergerning, for Enkeltmand 2 km Løb, Hurtigløb, Svømning, Signalering, Samaritergerning, Altmuligmandsopgave.

Troppens 2. Patr. vandt Sølvskjoldet, en Medalje vandtes af en Spejder over 14 Aar. I Konkurrencen under 14 Aar blev en af vore Spejdere Nr. 2. Desuden tog vi 6 Diplomer hjem. I Lejren udgav Troppen en Lejravis kaldet »Spejersilden« udkom 3 Gange. Troppen har sin egen Tropsang og sit Raab, sidstnævnte er p. t. inde til Patentering. Troppen har sit eget Lokale, der i Løbet af Vinteren skal udstyres af Spejderne selv.

Forøvrigt har Troppen faaet overladt et Stykke Jord ved Hvidøre (4000 Kvadrat Alen) som passes fuldstændig af Spejderne selv. Troppen agter at bygge et Trophus derpaa. Et Tropsraad er ved at blive dannet.

Troppen er paa 4 Patr. à 8 Mand + 1 Patr. = 36 aktive Spejdere (ingen Seniores el. lign.), 1 Ass. og 1 Tropsf. Hver Patr. holder Patr.møde hver Uge; Tropsstur afholdes hveranden Søndag. En enkelt Gang holdes ogsaa et Tropsmøde paa en Hverdag.

Troppen agter forøvrigt i en nær Fremtid at afholde et Forældremøde. »Vær beredt«.

Tropshovedkvarteret den 1 Sept. 1920.
Med Spejderhilsen

Kaj Lundby.
Tropsfører.

Patentbureau for Raab.

Patent Nr. 29.

(Tilhører 1. Absalons Tropic).
Førerene: Hejal Hejal Hejal
Drengene: Wia — wua — wumpa
1. Absalon go on,
hva' ska' de ha'!
(Alle klapper 3 Gange taktfast i Hænderne).

Patent Nr. 30.

(Tilhører 1. Roskilde Tropic).
Svip — svup — svempe,
for Baden-Powells Idér vi kæmpe,
frem med Juul og Lembeke.
(Juul er vor Divisionschef. De 3 første Stavelser er vort Kampraab).

Kendte Hjørring Firmaer

Søren Holm, Isenkræmmer,
Stokbrogade.
Spejderknive - Spejderfløjter.

Aktieselskabet Jydsk Bisquitfabrik
Telefon 711

Hjørring Amts
Andels-Svineslagteri
Husk vore
fine bajerske Pølser

Artikler for Ungdommen annonceres bedst i „Vor Ungdom“.

Nordens største Dreng- og Ungdomsblad.

„Vor Ungdom“ læses nu i 5-6000 Hjem
Landet over.

„Vor Ungdom“ er langt det største Dreng-
og Ungdomsblad i Norden.

„Vor Ungdom“ er derfor Bladet, hvori Ar-
tikler for Ungdommen bør
annonceres.

Vi søger Spejdere

til Annonce-Tegning ude i Landet
og antager

en Repræsentant i hver By.

Provision; 25 % af den tegnede
Annonce-Sum.

Indhent yderligere Oplysninger!

„Vor Ungdom“s Annonce-Afdeling for Jylland.

Postadresse: Vor Ungdom, Box 75, Viborg.

Kendte Aalborg Firmaer.

Marie Dyhr,

Bispensgade 3.

Største Udvalg i Galanteri og Legetøj
samt en elegant 1. Sals Afdeling for
Lædervarer.

En Chance for Spejdere.

Vi er Købere til afskaarne Bøge- og
Egegrene, Bregneblade, Kastanje- og
Ahornblade. Nærmere ved Henvæn-
delse til

I/S Skals Tørreri, Skals.

Se Teksten »Patuljekassen« S. 30.

Kendte Hobro Firmaer.

Spisechocolader

i stort Udvalg.

Fr. Thustrup.

Abonnement

6 Kr. pr. Aar, Enkelt
No. 50 Øre.

Abonnement kan tegnes
saavel for et Kvartal
som halv- el. helaarlig
paa ethvert Postkontor
saavel i Ind- som Udland.

Udgivet af „Det danske Spejderkorps“.

Redig. af KLAUS VEDEL, Lektor, Stengaards Allé 13, Hellerup.

Hoved-Ekspeditionens Adr.: Box 75, Viborg.

Prmt. SOMMER RASMUSSEN.

Ekspedition for Boghandlere:

Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 263, København. - Telefon Central 12240.

Annoncering

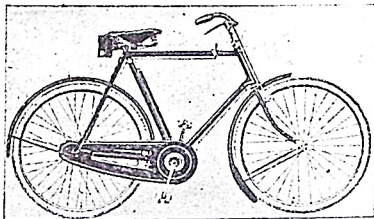
Pris pr. 1/4 Side 100 Kr., 1/2 Side
50 Kr., 3/4 Side 25 Kr., 1/8
Spalte 34 Kr. For mindre
Annoncer 20 Øre pr. m/m.
Rabat for 12 Gange 10 %.
Afdeling for København og Gæraa.
Charlottenlundvej 5, Hellerup.
Tlf. Hellerup 733y.
Jysk Afdeling, Box 75, Viborg.

Englands fineste
Cykle

Humber

fabrikeret af
Humber Ltd Bee-
ston og Coventry

Verdens ældste og største Cyklefabrik.

Humber Cyklen benyttes bl. a. af:

Hs. Maj. Kongen af England.
— Dronningen af England.
— Kongen af Norge.
— Dronningen af Norge.
— Kongen af Italien.

Hs. Maj. Kongen af Grækenland.
— Kongen af Spanien.
— Shahen af Persien.
— Sultanen af Marocco.
— Emiren af Afghanistan.

Generalrepræsentanter for Skandinavien:

N. RAABERG & Co.

Farvergade 8—10. — KØBENHAVN — Telefon 9832

Den originale
amerikanske
Spejderstøvle

Nr. 35-36-37

30,00

Nr. 38-39-40

33,00

Engelske Strømper
med grøn Bort
6½-7-7½ Kr.

Engelske Strømper m. 2 hvide Striber i Opslaget.
7-7½ Kr.

Engeske Regnfrakker,

14-16 Aar Kr. 28,00 - voksne Størr. Kr. 38,00-40,00

Vindjakker	Nr. III-II	I	0
Kr.	28,00	30,00	32,00

Forlang Prisliste.

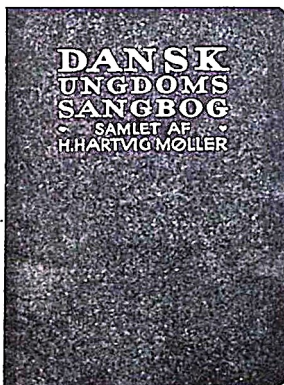
Spejderkorpsets Munderingsdepot

Studiestræde 30 — København K.

Telefon 3186

Danske Drenges nye Sangbog.

Ønsk dig den i Fødselsdagsgave.

Pris 2,25 Kr.

naar 25 Ekspl. bestilles.

.....

Efter Indhold, Omfang og
Udstyr
den billigste Sangbog.

.....

Steen Hasselbalch's Forlag,
Købmagergade 26, København.
Telefon C. 12240.

Pris 2,25 Kr. pr. Stk., naar 25
Eksemplarer bestilles.
Enkelt Eksemplar 3,00 Kr.

Den bedste Spejdersangbog.